

Pavel Sibyla

Coffee stories

(alebo Deň ako každý iný)

COFFEE STORIES alebo Deň ako každý iný

Copyright © Pavel Sibyla 2009

Layout © Coffee and Tv 2009

Jazyková úprava – Mária Grácová

Tlač – Ota, a.s., Košice

Vydal – Coffee and Tv

www.coffeeandtv.sk

ISBN 978-80-970127-9-3

Voda mu nesiahala ani po hrud'.
„Majú veľmi smutný život,“ povedal.
„Vieš, čo robia, Sybil?“

Potriasla hlavou.

„Nuž priplávajú do diery, kde je veľa banánov. Keď tam vojdú, vyzerajú ako celkom obyčajné ryby. Ale keď sú už vnútri, správajú sa ako prasce.“

J. D. Salinger – Deň ako stvorený pre banánové rybičky

A čo ak nič neexistuje a my všetci sa len niekomu snívame?

Alebo niečo horšie, čo ak existuje iba ten tučko v treťom rade?

Woody Allen

Espresso

(Short black)
30-35 ml presso kávy s hustou zlatou penou (crema) na povrchu

Dieťa šťasteny

Môj priateľ sa prednedávnom vrátil z Mexika. Celú zimu sa túlal krížom-krážom krajinou a priniesol mi odtiaľ niekoľko podivných príbehov. Ten najčudesnejší je o jednom psovi, ktorý prišiel na svet z lona ženy.

Nestalo sa to včera ani pred mesiacom. Ubehli odvtedy už viac ako tri roky a dôvod, pre ktorý táto podivuhodná udalosť dosiaľ unikala pozornosti zvyšku sveta, je celkom prostý. Mladá žena, ako každá matka, svoje dieťa od prvej chvíle milovala. Veľmi dobre vedela, že záujem zvedavých médií by pre nich neznamenal nič dobré.

Ešte dva mesiace pred pôrodom si úhľadným písmom dedinského dievčaťa poznačila do svojho denníka: Snívala sa mi sen, v ktorom som umierala a v predsmrtných drienotách na chladnej oceľovej posteli som cítila, ako mi ktosi oblizuje ruku. V izbe bolo ticho. Iba ja a ticho. Niečo mi hovorí, že o desať nediel budem dojíčať psa s očami hlbokými a tmavými ako augustová noc.

Netreba sa rozpisovať, že to bolo dojčenie bolestivé a žena pri ňom neraz odpadla.

Dala mu meno Perro. Nezvyčajné meno pre dieťa, ale pre psa by nikto nevymyslel lepšie. Perrove oči boli hlbo-

ké ako augustová noc, a keď vyrástol, jeho srst mala farbu prihorenej kukuričnej placky. Bol mĺkvejší ako ostatní jeho rovesníci. Možno preto, že za celý ten čas neopustil štyri steny izby, v ktorej prišiel na svet. Denne vypil dva litre slabej kávy a po roku začal byť neposednejším ako vietor na východnom pobreží. To kradlo jeho matke spánok, pretože sa obávala, že raz utečie komínom a už sa nikdy nevráti.

Štyridsať mesiacov, dva týždne a jeden necelý deň po pôrode jej začali vypadávať vlasy a ochlpenie okolo polhavia. V ústach cítila neznesiteľné sucho a na niekoľko minút stratila zrak. Vtedy si Perro uvedomil, že už nesmie strácať čas. Trvalo mu to takmer dve minúty, kým prisunul k dverám stoličku, ústami otočil ťažkým kľúčom, zavesil sa na kľučku a otvoril dvere druhej strane sveta. Hneval sa sám na seba, lebo nejednu noc predtým to zvládol za menej než štyridsať sekúnd.

Keď sa jej po týždni polepšilo, prvýkrát spolu vyšli na ulicu zaliatu slnkom. Perro hľadal nejaký oporný bod v podobe predávneho démona alebo stromu, za ktorý by sa mohol ukryť či ho ošťať, pretože sa z celej svojej zvieracej duše bál, ako sa táto prechádzka skončí. Z bočných uličiek, z dverí nízkych drevených príbytkov, dokonca i z púšte príbehli všetky psy a v nemom úžase pozerali na tých dvoch. Perro s matkou zastal uprostred námestia, tí, čo sa prišli pozrieť, utvorili okolo nich nepreniknuteľný kruh psej rasy. Po chvíli z kruhu vystúpil najstarší a najväčší nich, ktorého ostatní volali Parella. Pozrel sa Perrovi do jeho čiernych očí a ten pohľad bol vyčítavý i plný porozumenia súčasne. Potom sa otočil k žene. Sklonil hlavu a teplým jazykom jej dvakrát oblízal pravé lýtko.

Odvtedy prestal Perro zamykať svoju matku a všetci o ňom hovorili, že je dieťaťom šťasteny. Pretože bol jediný na svete, koho matka patrila k pradávnej ľudskej rase.

Slová hromadného ničenia

Najprv mi to pripadalo ako dobrý fór. Na prstoch mali zlaté prstene, zlaté náušnice v ušiach. V hlave prázdno. Roztečené v bokoch a úsmeve, unavené svojím prázdny životom plným peňazí. Ženy z banky, ktoré som vtedy učil angličtinu. Zízali na mňa vystrašené a preklínali tú chvíľu, keď sa ich nadriadený rozhodol, že jeho zamestnankyne potrebujú jazykové vzdelanie. Teraz doplnil svoje požiadavky. Mal som ich uviesť do omylu. Učiť, žepäť sa povie *najn* a deväť *fajv*. Pripadalo mi to ako naozaj dobrý fór.

•

Prišli dvaja. Vo svetlých oblekoch, neformálne, bez kravaty. S tvrdením, že riaditeľa našej súkromnej jazykovej školy už informovali o svojej zvláštnej žiadosti. Tváre mali opálené do gaštanovohneda (akiste slnkom, a nie solárkom) a ich postavy obtekala vôňa akéhosi hriešne drahého parfumu, ktorá nevyrchala už po desiatich minútach ako tá moja

Tým, že ich niečo nesprávne naučíte, chceme zistiť, či majú o jazyk skutočný záujem a chybu neskôr odhalia, vysvet-

lovali mi. Alebo len pasívne prijímajú bezcenné informácie, ktoré neskôr budú šíriť ďalej a napáchajú tým nevyčísliteľné škody. S takými pracovníkmi by sme sa museli čoskoro rozlúčiť, dodali. Ale neznelo to ani trochu súcitne.

Zo srdca im to prajem, pomyslel som si vtedy. Neznášal som tie ich znudené ksichty na hodine, hoci zadarmo mohli získať vzdelanie, za ktoré ostatní platia nemalé peniaze. Hm, stačili dva mesiace vyučovania štyroch bankových úradníčok a stal sa zo mňa radikálny prívrženec triedneho boja.

Bože, tiekravy si to naozaj nikde neoverili a plietli piate cez deviate, five namiesto nine! A popritom sa tvárili ako pupok sveta.

Keď sa kurz skončil, tešil som sa, ako ich všetky čoskoro vykopnú. Pravidelne som chodil do pobočky kvôli rôznym malichernostiam, len aby som sa presvedčil, či sú ešte stále zamestnané. Boli. Ďalej si tam hriali zadky a zakaždým, keď som prišiel, pošťažovali sa mi, že už párkrát poplietli prevodné príkazy, ktoré neslovensky hovoriaci klienti zadávali cez telefón. Normálne mi ich začínalo byť ľúto. Ale nenašiel som odvahu vysvetliť im, kde je pes zakopaný.

O niekoľko mesiacov neskôr mi zatelefonoval bratranec Karol, ktorý vlastní malý obchod s potravinami vo Valalikách. V jednu príjemnú letnú sobotu, zavčas ráno, hneď ako otvoril krám, navštívili ho v práci dve mladé dámy v bielom odeve. Nos a ústa im zakrývali rúška. Predstavili sa ako pracovníčky Ústavu hygieny a ochrany verejného zdravia a požiadali Karola, aby im dovolil odobrať vzorku z toaletného papiera, ktorý mal na pulte. Súhlasil.

Keď boli hotové, odobrali sa späť do svojho auta. Vrátili sa po necelej štvrthodine s vyhlásením, že daný tovar obsahuje nadmerné množstvo nebezpečných rakovino-tvorných chemických látok, a zato musia Karolovi zaba-viť všetok toaletný papier z obchodu. Aj zo skladu.

Môj bratranec bol rád, že mu nevysolili žiadnu ponuku, a nechal ich odísť s dvadsiatimi baleniami hajzláku.

Ako sa však na druhý deň dozvedel, rovnakou návštevou boli v tú sobotu poctení aj ostatní obchodníci v okrese a tiež im hygieničky zhabali všetok diskrétny tovar.

Ďalší vývoj, ako mi to Karol živo opísal, bol nasledovný: obchodníci urobili nové objednávky na toaletný papier až v pondelok, pretože kto by sa už v nedeľu trápil kvôli takej hlúposti. V niektorých domácnostiach to však i tak spôsobilo akútny nedostatok „tej hlúposti“, a preto namiesto toaletáku používali hygienické vreckovky, obal z mydla či nezaplatené faktúry za plyn. Dôsledkom toho, tí, ktorí boli prechladnutí, celkom ochoreli, pretože nedostatok papierových vreckoviek riešili použitím starých, handrových, ktoré, ako všetci vedia, udržiavajú bacily v tele a sople medzi nohami. Iní si zase v novinách neprečítali dôležité informácie o poklese akciových fondov a o zámere vlády zrušiť možnosť na zníženie daňového základu o dvanásťtisíc nasporených korún ročne. Nedozvedeli sa to, pretože manželky zavelili na večeru a manželia, vyrušení v chráme toaliet, zastrčili také správy tam, kam patria. Čiže do riti. Keď sa o týždeň predpad akcií ešte viac prehľbil, niektorí naň neboli pripravení a trafil ich šľak.

Mŕtvica, chlad, hlad a podvýživa neobišli ani neplatíčov plynu, ktorí zneužili faktúry na intímnu potrebu,

a Slovenský plynárenský priemysel im dočasne zatiahol kohútiky.

Ďalšie dôsledky tohto zákerného útoku na zásoby toaletného papiera už Karol radšej ani nespomínal. Tvrdil však, že boli pre celý región zdrvivúce, na niekoľko dní úplne prevrátil život občanov hore nohami a štátu spôsobil stámiliónové škody.

•

A keď si moja žena, ktorá v práci zostavuje rešerše z novín a zo spravodajských televízií, úplne náhodou všimla, že už niekoľko mesiacov sa v článkoch neobjavujú slová ako *láska*, *zmierenie*, *pokoj*, absolútne zmizli recepty na jedlá z bravčového mäsa, slovo žena sa nahrádza pojmom manželka a meno Božie sa vôbec po prvý raz za posledných sto rokov skloňuje častejšie ako Elvis Presley a John Lennon dokopy, pomyslel som si: toto už nie je výpočet kuriozít vhodných do večerných správ. Toto je premyslený útok. Útok na našu slobodu!

– Ešte minule ste nič podobné netvrdili, – začudoval sa doktor.

– Áno, áno, máte pravdu. Vtedy som bol stále rozrušený kvôli tým dvom mužom z jazykovej školy. Lenže keď ma cez víkend boli navštíviť žena s dcérou a môj anjeliak sa ma opýtal, prečo sa v škole učia arabské číslice a nie slovenské, akoby do mňa udrhel hrom! Zrazu som pochopil všetky súvislosti a dostal som naozajstný strach. Čo s nami, doktor, bude?

– To záleží na vás. Ale v tejto chvíli musím konštatovať, že váš stav sa od posledného stretnutia vôbec nezlepšil.

Práve naopak, – poznamenal doktor, prstom si napravil okuliare na nose a niečo si poznačil do papierov, ktoré mal pred sebou na stole. – A mimochodom. Pät sa po anglicky skutočne povie *najn*. Overil som si to.

– Doktor, preboha, vy ste blázon! – vyhlásil muž v pyžame.

– Myslíte? Ale ako pacient ste v tomto ústave vy, nie ja, všakže? A teraz, ak ma ospravedlníte, mám dôležité stretnutie so zakladateľmi nášho sanatória. Sestrička vás odprevadí do vašej izby. Dovidenia.

Karolov bratranec sa v sprievode vysokej postaršej ženy zúfalo vliekol chodbou Sanatória na liečbu moslimofóbie. Všade sa rozliehalo ticho a nikto bezducho nepozeral von oknom. Všetci mali strach, že sa na oblohe zjavia lietadlá, ktoré nemajú v pláne bezpečne pristáť na zemi.

Muž sa na konci chodby náhle zastavil. Potom sa otočil a utekal naspäť do doktorovej ordinácie.

– Doktorko! – vyletelo z neho, keď na smrť zadychčaný bez jediného zaklopania otvoril dvere ordinácie. Na tvári mal výraz, akoby sa chystal predniesť najdôležitejšie vety svojho života. – V izbe už od včera nemáme ani jeden kotúč toaletného papiera. Skúste s tým... niečo... niečo urobiť.

Doktor neodpovedal. Len nachvíľu zatvoril oči na znak súhlasu a ďalej už všetku svoju pozornosť venoval návšteve. V nízkych kožených kreslách sedeli dvaja do gaštanovohneda opálení muži vo svetlých oblekoch. Celá miestnosť bola zaliata vôňou akéhosi hriešne drahého parfumu.

Extrémisti

– Nezabehol by si do obchodu po rožky? – opýtala sa bojzljivo Eržika, práve keď som sa jej chystal vopchať ruku do nohavičiek. Oči som mal zažmúrené, lebo som sa bál, že mi dá facku. Ale keď spomenula rožky, okamžite som ich otvoril.

•

Nad posteľou stála moja mama. V rukách držala rifle, ktoré som ráno o tretej vyvesil na balkón. Po diskotéke smrdeli, ako keby som drel v tabakovej továrni. Mám rád, keď sa zobudím na podobné prosby, po ktorých zväčša nasleduje kázanie slova Božieho. Žiadne „Dobré ráno“ či „Zabavil si sa dobre?“ Nič také.

– Fuj! Smrdia, ako keby si prišiel z tabakovej továrne. To ti nevadí? Celú noc dýchať ten dym? Keby si radšej išiel niekam na túru alebo čo...

Hovorím. Fakt milujem také rána. Bohatstvo, a už mám len týždeň prázdnin! Ale neva. Konečne po dvoch mesiacoch uvidím Eržiku. Jaj, Erzsébet s veľkými ceckami. Už sa neviem dočkať.

Diska celkovo stála za hovno. Dídžej púšťal presne tie isté sračky ako pred týždňom a baby boli rovnako vychechtané, keď sa na ne náhodou nalepil nejaký slizký ksicht, čo mal vonku zaparkované fáro. Išiel som tam len kvôli tomu, že sa možno stretnem s Eržikou.

– Tá kozatá? Však tá je celé leto kdesi v Taliansku, – povedal mi jej spolužiak, keď som sa na ňu, akoby len tak, ledabolo, opýtal. Ty debil, si mohol aj skôr dať vedieť, pomyslel som si. Ušetril by som najmenej šesť kíľ, čo som za celé leto dal na vstupné a pijatiku.

Ale bola aj sranda v tú noc. Niekedy o jedenástej prišiel Dano, čo sa po večeroch hrá na skína. To sme hneď všetci vedeli, že bude mela. Chvíľu len tak popíjal pri bare aj so svojím o rok starším kumpánom, ktorý vyzeral ako Noga. Po dvoch pivách sa po maďarsky opýtal chalana, ktorý si prišiel objednať, ako sa má.

– Nagyon jó, barátam, nagyon jó, – odpovedal mu.

Dano na to, už po slovensky, že či mu bude lepšie, keď mu jednu prijebe, kurve maďarskej. V momente sa od najbližšieho stola zodvihli štyria chlapi a vykopali Dana aj jeho kamoša z podniku. Normálne ich kopali do zadku, ako ich vypevádzali von. Dost zábavné. Pred podnikom tí dvaja narazili na hluchého Stanka, bezdomovca, ktorý kedysi býval v našej bytovke. Neviem, ale asi im stál v ceste, lebo Dano mu uštedril jednu efektnú zidanovku a Stanko bol v sekunde vyvalený na chodníku. Fakt to funguje, fasa úder to je! Desať metrov odtiaľ sa zo zaparkovaného auta prizerali policajti. Jeden naveľa vystúpil a Danovi Molnárovi kamarátsky poradil, nech sa ide domov vyspať a nerobí cestou bordel.

– A ty páľ do piče! To nemáš nič na robote, len sa tu

povaľovať? – prihovoril sa chudákovi Stankovi na chodníku, ktorý sa s námahou pokúšal vstať. Nevyšlo mu to ani na tretí pokus.

V kuchyni som si napustil pohár vody, pozdravil malú ségru a išiel po tie hlúpe rožky.

Pri pošte som stretol hluchého Stanka. Nevedel som sa mu pozrieť do očí. Ani neviem prečo. Ja som mu predsa nič nespravil. Raňajkoval na lavičke aj so svojou partiou teplú desiatku, tak snád' ho to už nebolelo.

•

Na obed som sa vybral na Kurinec. Ráno bola ešte kosa, ale o dvanástej už zase fajne pieklo.

– Zoberieš aj mňa? – opýtala sa ma moja sedemročná sestra, keď som si balil plavky a rožok so salámou.

– Už je chladno na kúpanie. Pôjdeme na plaváreň v neďeľu.

– Ale plaváreň je zavretá!

– Povedz mame, že do večera som doma.

Na kúpalisku boli všetci, ktorí sem chodili, odkedy otvorili. Mišo, Gábor, Iveta, Zsuzsi a jej potetovaný zadok. Mišo bol na skútri, čo stál aspoň štyridsať litrov. Takže sa zase nekúpал, lebo sa bál, že mu ho ukradnú. Na hovno ti je potom, pomyslel som si. Aj s partiou nám na nej každú noc vrčal pred oknami. Na parkovisku pred Hypernovou si urobili okruh a merali, kto za aký čas ho dá.

O tretej popoludní to už na kupku začínala byť nuda a plecيا som mal opäť zhorené od slnka. Ani neviem, koľkýkrát v tomto roku. Vtom sa na novučičkom skútri dovalila Eržika! Skôr ako ma stihla zaregistrovať, pozdra-

vila sa s Gáborom a niečo si hovorili po maďarsky. Ešte raz som si obzrel to žihadlo. Bohatstvo, ten stál aj viac ako štyridsať! Mondokovali si pri stánku aspoň štvrt hodinu a normálne som ju začal nenávidieť, že neprišla na reč. To fakt milujem, keď sa niekto nejde vyrozprávať a ja rozumiem len *igen* a *köszönöm*. Keď konečne prišla ku mne, bol som už úplne bez nálady.

– Mám sa super. Ale už budem musieť ísť, – povedal som a nechal jej tam jeden vydarený sladkokyslý úsmev.

– Ty si už doma? – privítala ma mama. Bolo niečo po štvrtej hodine.

– Ten Simson u deda v Kokave ešte funguje? – spýtal som sa jej.

– To sa opýtaj otca. Ja som na ňom sedela naposledy, keď som bola tehotná.

– So mnou?!

– Nie, s tvojou sestrou. Nie je to tak dávno, neboj sa.

– A kde je oco?

– Už mal byť doma. Ak nepríde do šiestej, skoč po neho do Skleníka.

•

Do ôsmej som sedel pri kofole a počúval rečičky o politike, ktoré foter s kolegami zapíjali borovičkou a pivom. Znudený som pozoroval, ako kto pije.

Zistil som, že Maďari pijú ináč ako my. Oni pijú ako ženy. Pomaly a majú to presne odmerané. Koľko majú vypiť, aby odišli po svojich. Ak má podnik krčmárku, väčšinou pred odchodom urobia smerom k nej nejaké prázdne gesto. Na grcanie. Aj tie ich fúziky.

Slováci pijú na čas (rýchlejší je väčší chlap), do dna a často do záverečnej. To je tiež pekne na hovno. Najmä ak aj váš foter je Slováčok.

Oco povedal, že Simson je ako nový a že keby náhodou nešiel, dedo mi s ním pomôže. Tak ďakujem.

•

– No čo, synak, už máš nejakú kišasoňku, ktorá chce vedieť, čo máš medzi nohama, he?

– Áááale, dedó. Mňa baby nezaujímajú.

– Presne. Nevšímaj si ich. Aj ten Bugár. Tvári sa ako svätý Peter, a pritom mu ide len o naše role. A podzemnú vodu! Taký istý je ako tí extrémisti v jeho strane.

Bugár? Podzemná voda? Extrémisti? Nemyslel extrémisti? Bohatstvo, nemal som šajnu, o čom dedo melie. Asi si ráno rupol viac slivovice ako obvykle. Ešteže spojzdnil ten skúter.

•

Večer som poslal Eržike esemesku, či by sa nešla previezť po meste. *Ty máš tiež skútra???*, odpísala a navrhla o siedmej pred gymplom.

Čakal som tam ako trkvas do pol ôsmej a po polhodine som ju už regulárne nenávidel. Za to, že mešká, za to, že si ma hneď nevšimla, keď sa vrátila z Talianska. Aj za to, že je nádherná, ale nie moja.

Istotne po ceste stretla Gáborovu partiu a išli niekam húliť trávu.

Bolo trištvrté, keď sa dovalila. Bez prilby. Pešo.

– Ahoj, prepáč, že meškám. Naši ma nechceli pustiť, tak som ušla. Máš super retro skúter, fakt pekný, – povedala. Nevedel som, či si robí srandu alebo tomá byť namiesto ospravedlnenia.

– Uhm, díky. Ako bolo v Taliansku, užila si si to? – zadržal som, ešte stále nabrúsený za čakanie.

– Máriu, v živote nechytím do ruky zeleninu! Ani za milión.

– To ste celý čas jedli zeleninu?

– Jaj, ty hlúpučký. Bola som tam s rodičmi zarábať, nie na dovolenke. Oberali sme zeleninu na farme.

– Ahá, – vyšlo zo mňa.

Všetko bolo znovu o.k.

– Tak si sadni za mňa. Trochu sa povozíme.

Eržika sa ma pevne chytila okolo pása a ja som naštartoval. Keď sme sa pohli, málinko ju hodilo dozadu, potom naspäť dopredu a jej krásne balóny sa opreli o môj kostnatý chrbát. Aj cez bundu som cítil, ako jej bije srdce. Nádhera. Leto sa môže skončiť.

Macchiato

Espresso podávané v sklenenom pohárikú alebo keramickej šálke s malou vrstvou speneného mlieka (froth) na povrchu.

Hotel Na druhej strane

Mal to byť zlom. Mal to byť let na tropický ostrov, pálcový prevrat s použitím bojového umenia a sexuálneho tyranie, vysvätenie mojej ženy za jedinou dcéru všemohúceho Boha, ktorý v živote, v celej ľudskej ére, minimálne na tejto mliečnej dráhe bez chlpatých, nemal žiadneho syna.

Pretože každý muž je v princípe chybný výrobok. A dosť silne pochybujem, že by ten starý dal svoj copyright na plastovú pištoľ, ktorá smrdí po šikmáčoch.

•

Vopred všetkých upozorňujem, že od tohto momentu a na tomto mieste budem politicky, rasovo a občas možno aj faktograficky nekorektný, až by z toho všetci politickí komentátori únie dostali kiahne a do rána by skapali. A poviem vám aj prečo: téma si to vyžaduje.

Sranda je, že som jedným z nich. A predsa stojím mimo onoho manifestačného sprievodu, v ktorom každý účastník drží maketu ružového penisu s neónovým nápisom CHLAP-OTEC-LOVEC. Stojím hneď vedľa, pokukujem na

nich, na túhlučnú partiu. A keď si ma občas niekto z nich všimne, zavolá, pridaj sa k nám, viem, že by som nezapadol. Že všetko, na čo by som sa zmohol, by bol len taký dutý smutný údik s ceruzkovým nápisom *muž*. Tak sa radšej otočím, že akože nepočujem, a idem za svojou ženou.

Jediné, čo stojí v ceste vysväteniu mojej ženy, to jediné som ja sám. Síce nikde nie je napísané, že svätica musí porodiť, ale v našom malom súkromnom svete, kde sme jeden druhému anjelom, diablom, prorokom aj starostlivým kňazom zároveň, do tohto nášho sveta patrí dieťa. Patrí tam, no nie je tam.

Ostalo zabudnuté kdesi na svadobnej hostine pred tromi rokmi, vyjedá tam krémeše a serie na nás. Konkrétne na mňa. Lebo, aj keď to žiaden doktor nepotvrdil, mám ten hlúpy pocit nepodarku, že pravou a jedinou príčinou, prečo s manželkou nemáme deti, tou príčinou som ja.

Ale robím, čo môžem. Nepijem, nefajčím, súložím vždy, keď žena povie, že teraz by to mohlo vyjsť, teraz sa cíti mimoriadne plodná. A viem, že ak to budeme robiť rýchlo, že moje spermie si zato neobujú tretry, nenahlcú sa karnitínu a nepokoria sveťák na hladkú stovku. Ani bohovi im to nenapadne! Takže to robíme pomaly, užívame si za asistencie medu, vanilkovej zmrzliny a oválneho zrkadla po babke, a keď je po všetkom, nachádzame sa niečím ľahkým a šťavnatým.

A o hodinu to robíme znova.

Viem, že práve ja by som to nemal hovoriť, ale nepomôžem si. Som novinár a ako správny novinár svojej vlasti nepoznám pojem ako spravodlivosť, tobôž nie nespravodlivosť. Sú fakty a sú deje, súvislosti nech si každý hľadá sám. Súdy nech vyrieknu sudcovia. Lútosť, smútok,

oči pre žiaľ necháme tinedžerom a ekologickým aktivizmom. To je moja práca, takto myslieť.

Lenže môj život, hmm, to je iná káva. To je čierna usadenianadne hrdzavého pohára, čo si Abrahám nechal na okne v maštali, keď podal ten heroický výkon, hodný, pri najmenšom, ranných správ na Markíze. Lebo niekto iný si chlípka z voňavého kapučínka, decko čúra do pieskoviska, všade je slnko, všade je neuveriteľný rast a perspektíva svetlých zajtrajškov pokorila aj tie najodvážnejšie ópiové vízie mladého Uljanova. Ani neviem, koľko mal ten detí, a hoci ich život bol určite zhovädený povestou ich fotra, ale aspoň boli. Toto mi príde kurevsky nespravodlivé, hoci žiadne také slovo ako nespravodlivosť nepoznám.

Potom prišlo obdobie, že už nám to prestalo chuť. Med sme vykydli osám, zmrzlinu vysušili na horšie časy a to, že sa vytratila aj tá vášeň, tak to už nemožno nazvať nespravodlivosť, na to som v slovníku nenašiel vôbec žiadny termínus.

– Čo keby sme šli za Varjanou? – opýtala sa ma žena pri sobotnej večeri.

– Zlatko, ja ten riad bez všetkého umyjem. Len ma už, prosím, neťahaj po žiadnych ľudových liečiteľoch. Tobôž nie liečiteľkách.

Ale nedala na mňa. Je tvrdohlavá až strach a občas mám pocit, že keby som to nechal všetko na ňu, tak nám už dávno po celom dome pobežuje krádel' Potterov, Apačov, pikačov, jednoducho tlupa nádherných deciek, mojich, teda našich celkom živých deciek.

Tak som sa nechal prehovoriť. Pretože Varjana údajne nie je nijaká liečiteľka, ale veštkyňa. Pomyslím si, fasa, teraz sa aspoň dozviem, že to môže byť aj horšie.

Ale keď sa k nej nasledujúci večer dostavíme, nie je to až také zlé. V kresle drieme sotva tridsaťročná baba, ktorá v mladosti, súdiac podľa jej mejkapu, fičala na The Cure, a preto čakám, ako ma zastaví ešte vo dverách, keďže ja som tých feťákov moc nemusel a drevo som rúbal, zatiaľ čo chlupci z Metaliky spievali, že na ničom inom nezáleží.

– Ďalej ani krok! – povie potemnelo spiaca v kresle, a tak so ženou zostaneme stáť na mieste a čakáme, čo bude ďalej. – Nemyslíte si, nie ste jediní, ktorí chcú potomkov, no nedarí sa im. Ale na moju krištáľovú guľu a broky zo vzduchovky v pravom lýtku prisahám, že ste prví, ktorí si myslia, že chyba je v nich. Ste, teda konkrétne vy, pane, úplne v poriadku. Veríte mi?

Chvíľu sme ticho a potom úplne otvorene, nahlas poviem svojej žene, že som ju varoval.

– Verím vám, – povie moja žena a ja si pomyslím, že možno žijeme s príslušníkami nežného pohlavia v tej istej krajine, ale definitívne obývame dve rôzne planéty, vzdialené od seba kvadrilión svetelných rokov. Medzi nimi tucet čiernych dier.

Hlavná mesidž z Varjaninho hrnca znie, že to všetko robíme dobre, ale na zlom mieste. Spod vankúša vytiahne automapu počmáranú zelenou fixkou a vysvetlí nám cestu. V mobile vyhladá číslo, na ktorom nám povedia, kedy môžeme prísť.

– Ste mi veľmi, ale veľmi sympatickí vy dvaja. Bude to dnes za tisícšesťdesiat ako pre vás, – povie namiesto „šťastnú cestu prajem“.

Chcem staviť svoju zbierku keksov, že nás tá malá posielala kamsi do cigánskeho geta na východe, čím ma chce úplne zničiť, pripraviť o rozum, o posledné zvyšky muž-

skej cti, pretože síce som sa o tom nechcel vôbec zmieniť, no teraz musím povedať, na celé ústa zarevať, že ak tu niekto hlása sociálny štát a sociálnu spravodlivosť, tak nech mi vysvetlí, prečo tí čierni v životných podmienkach stredovekej dediny dokážu priviesť na svet kompletný basketbalový tím aj so striedačkou?! Lenže keď sa lepšie pozriem do mapy, zisťujem, že som podcenil tú šarlatánku.

Údajne to funguje, sesternicinej netere mama tam vraj tiež bola a do roka porodila syna ako z katalógu, šteboce mi moja žena, zatiaľ čo ja šoférujem.

Sme pätnásť kilometrov za mestom, na okraji menšieho mesta, ktoré sa rozrastá tak rýchlo, že o pár rokov už nebude treba nikam jazdiť, to mestečko sa pristavia priamo k nám.

Zaparkoval som pred pozoruhodnou stavbou v tvare polootvorenej knihy postavenej na výšku, a keď sa pozriete na prednú stranu obálky tej budovy, zistíte, že okná, dvere, balkóny sú úplne identicky umiestnené aj na strane zadnej. Ale dnu sa vstupuje len z jednej strany. Nad vchodom mäkkým neónom oslovujúci nápis *Hotel Na druhej strane...* a keď vkročíme dnu, na recepcii je ten nápis dokončený, dotiahnutý do nespochybniteľného konca, aby každý vedel, že je na správnej adrese, pretože tam stojí napísané ... *je dieťa*.

Vstupná hala, chodby, dokonca i výťah sú vymalované bielou a prenatálne žltou, zo stien kde-tu vystupujú menšie či väčšie kopčeky, zrejme akože zadky, prsia, hlávka bez vlasov, ale môže to znamenať aj čokoľvek iné, no v každom prípade je to zaujímavé a človek má chuť sa toho dotýkať, prešetriť ten symetrický výrastok z tela

steny. Keď tak urobím, zisťujem, že kopčeky hrejú, akoby uprostred nich čosi žilo.

– A môžete mi povedať, ako to funguje? – nedá mi sa neopýtať, keď nám recepčná podáva kľúče od izby. – Máme to robiť inak ako zvyčajne? Dostaneme extra prídel vitamínov?

– Ach nie, nie, to nie je nutné, – odpovie s úsmevom. – Robte to tak ako vždy a robte to tu. A výsledok, pardon, dieťa sa zaručene čoskoro dostaví.

Mimochodom, izba bola mimoriadne lacná. Naša izba č. 409.

V hoteli bol bazén, takže sme si išli zaplávať. Spoznali sme ostatných hostí, hoci na recepcii som mal pocit, že dnes je to vyludnené a naše vzdychy, slová v neznámom jazyku, extatické výkriky tak nebudú nikoho rušiť. Ale teraz to tak vôbec nevyzeralo, čerili sme vodu takmer telo na telo ako neznáme lode tesne pred zrážkou, a preto sme to nechali tak už po polhodine, skôr ako by tam nejaký miestny prijebaný Di Caprio začal skúšať s mojou ženou lastovičku.

Pred večerou sme si ešte zdriemli, unavení vodou a predstavou náročnej úlohy dňa, no po jedle, ktorého recept by zaplnil celú športovú prílohu pondelkových Sme, boli sme pripravení, áno, pripravení splniť rozkaz, a to milovať sa do omdletia a milovať sa práve tu, v hoteli Na druhej strane, kde určite v šatníku čaká George Clooney z Pohotovosti, ak by sme naozaj omdleli, čo by však zo strany hotela nebol práve najrozumnejší nápad, pretože keby ho moja späť k vedomiu sa navrátiťšia žena uvidela, odpadla by znovu.

A ja znovu a znovu som sa nechal opiť jej telom, tým

miestom desať centimetrov pod pazuchou, kde vyrastá jej malý hrejivý prsník, pohľadom zozadu na jej dlhý slovinovo biely krk, na jej stehná, ktoré som polial írskym krémom z minibaru a natrel som si ju až tam hore, kamsi do Severného Írska, kde sa neustále strieľa a bojuje za pravdu, lebo kto za pravdu horí, ten za pravdu umiera, a pravdu sme po dvanástich minútach mali obaja, obaja zastrelení tajnými zbraňami, obaja na tisícinu sekundy mŕtvi, nehybní, a predsa šťastní.

Potom. Potom sme len tak ležali naznak chrčta. Všade bolo ticho, izbou poletovali ešte stále vyčerpané nádychy a výdychy mojej ženy.

– Ty ničiteľ, – povedala zrazu ona a šmarila po mne jeden z ôsmich vankúšov, čo bol bezpochyby nerozumný provokačný akt, za ktorým bude nasledovať krutá vankúšová vojna. Posteľ bola obrovská, takže zákopy boli vzdialené ďaleko od seba, vrhali sme po sebe tie bomby z peria a užívali si každý zásah, a keď som chcel opäť zaútočiť, nemal som na koho, žena sa ukryla pod posteľou, oproti v zrkadle zíval na mňa ktosi mne navlas podobný, čo ma prekvapilo a všetko sa to odohralo v mojej hlave v hyperkrátkom okamihu, konal som emotívne a namiesto vankúša som po tom v zrkadle šmaril malou vázou s tulipánmi z nočného stolíka, no prečo som to urobil, to fakt neviem vysvetliť, ale som presvedčený, že Matkin by to vo svojej sobotnej psychoporadni určite zmákol, vtipne zvládol a pridal by nejakú životnú múdrosť typu: ja vášho chrobáka v hlave chápem.

Zrkadlo zarrinnčalo, padlo ako dvojičky. Za ním, *na druhej strane steny*, stáli akýsi ľudia. Medzi nimi Varjana.

A ešte jeden nízky plešatý, potom taký zafúľaný bradavý intelektuál v okuliaroch, žena v dokonalom kostýme, najskôr nejaká odporná studená právnička a piaty do voyerskej skupiny bol zrejme ešte študent, ktorý nemal viac ako šestnásť.

– Dobrý večer, – povedal zahanbene študák.

Úlomok zrkadla mierne poranil lýtko právničky. Tá si priložila prst na krvácajúcu ranu a potom si prst oblízala.

– To bolo lacné, veľmi lacné, drahá, – povedal jej malý plešatý a stále si držal dlane v rozkroku.

Ešte stále bolo ticho, ešte pár sekúnd. Potom sme s manželkou bez slova odišli.

Chcel som ich dať na súd, tých bielo-žltých hotelierov. No ozvala sa moja žena s tvrdením, že ak by po tej noci otehotnela, bolo by hlúpe dávať ich na súd, že nám predsa pomohli. To malo logiku.

Preto som si sadol za stôl a namiesto súdnej žaloby napísal som týchto pár strán.

Už v úvode som povedal, že to bude absolútne nekoektné, miestami oplzlé, ale presne tak som to chcel. Všetci to chceme, viem to. Viem to z rozhovorov so slávnymi ľuďmi, z ktorých niektorí sú pre verejnosť bohovia, ale v skutočnosti sú úplne obyčajní, smiešne ľudskí. A potom sú tu ďalší, ktorých nikto nepozná, ale vo svojej podstate sú nadprirodzenými bytosťami.

Každý z nás si ráno nasadí nejakú masku, viac či menej podobnú nám samým, akí skutočne sme vo svojej prirodzenosti, a večer si ju zase dáme dole, pohybujeme sa v snoch úplne nahí, bez obalu.

Napísal som týchto pár strán a založil ich do svojho tajného fascikla mnou označeného ako *Pod povrchom*

a radím vám, urobte to aj vy, pretože, aj keď vám to nikto neuverí, je dobré jedného dňa prestať klamať seba samých.

Potom sme boli nakupovať, a potom som si opäť sadol za stôl a napísal jeden poučný článok o kríze rodiny na Slovensku, ktorý som mal odovzdať už v piatok.

Do toho hotela sme sa ešte vrátili. No tentoraz sme vstúpili tajným vchodom pre vyvolených, z opačnej strany budovy. A pozorovali.

Nebolo to zlé. Ale nebola to taká zábava ako prvýkrát.

Neskôr sme sa preto ubytovali opäť v našej štyristodeviatke. Zrkadlo bolo vymenené.

Nechali sme ich sa prizerať.

Prípad Godor

„Na hladine vody pláva mŕtvola.“ Príslušníci Policajného zboru v Rimavskej Sobote boli o tejto skutočnosti informovaní prostredníctvom anonymného telefonátu 29. 12. 2006. Pravdivosť informácie okamžite preverila policajná hliadka priamo na mieste činu.

•

– Šéfe, ten chlap mal pravdu, – volal vyšetrovateľovi Godorovi desať minút po tretej jeho podriadený, ktorý sa už nachádzal na mieste činu. Na tmavozelenej hladine jazera plávalo naznak otočené nevelké ľudské telo, ktoré mohlo patriť tak mužovi, ako aj neznámej žene.

Vyšetrovateľ predchádzajúcu štvrt hodinu márne dúfal, že mŕtvola jej len optický klam, ktorému uveril nejaký opitý rybár. Presviedčal sa, že to sa snáď len neznámy šialený otužilec rozhodol spestriť si chladné decembrové popoludnie. Ako na potvoru však práve vo chvíli, keď sa kapitánovi Godorovi končila služba. Končila, ale neskončila sa. Takže teraz bude musieť celú záležitosť preveriť a čo najskôr podať hlásenie.

– V poriadku, Házi, o chvíľu som tam. Zatiaľ sa posnažte telo vyloviť z vody a zistiť, ktorý idiot sa rozhodol umrieť v tento sviatočný čas, – vydal pokyn Godor a uskol si z vlačnej kávy. Na dne nechal ešte za glg. Z vešiaka zvesil svoju policajnú šiltovku, ktorá mu bude v neskoré decembrové popoludnie na dve veci.

Boli už takmer tri hodiny, keď Godor dorazil na miesto činu. Breh jazera lemovali stuhnutí rybári. Na hladinu vody si ľahla hnusná sychravá hmla.

– Už ste ho vytiahli? – opýtal sa vyšetrovateľ svojho podriadeného.

– Ešte nie, pane. V tejto chvíli nedokážeme telo lokalizovať.

– Lokalizovať? Házi, čo to meliete? Vy ste zase pili?

– Nie, pane, nepil.

– Tak kde je tá mŕtvola?

– Zmizla. Rybári hovoria, že musíme počkať, že sa opäť vynorí.

Godor mal sto chutí Háziho degradovať, rybárom zakázať len tak tam posedávať a vyhodiť hrádzu do vzduchu, aby boli všetky živé aj mŕtve telá dobre viditeľné.

– Dobre, Házi, počkáme, – vypustil vyšetrovateľ pomezdi pery a zapálil si jednu spartu. Godor bol majstrom pomalých riešení. A pre jednu neznámu mŕtvolu si nemienil pokaziť povest'

Keď sa už začalo stmievať, uvedomil si, že vyloviť telo z jazera za tmy by mohol byť malý problém. Svojmu tímu preto nariadil čo najrýchlejšie zaobstarať nejaký pojazdný čln, najlepšie motorový, skontaktovať sa s klubom potápačov zo Šafárikova a v prípade, že by sa medzičasom niekto z médií začal zaujímať o tento prípad, nepovedať

ani jedno zmysluplné slovo, respektíve všetko poprieť. Godor sa na moment nechal uniešť obdivom nad vlastnými organizačnými schopnosťami a pri pohľade na nehybnú hladinu jazera si nedokázal spomenúť, kedy jej prikázal nehýbať sa. Lovil v pamäti pár sekúnd, keď sa vtom uprostred vodnej plochy objavilo ľudské telo. Vyzeralo ako zmenšenina sochy Krista z Ria de Janeiro. Ako opustený ostrov ticha. Ako bolestivý vred na konci pracovného dňa.

– No konečne, ty sračka! Chvíľu počkaj, hneď si vonku, – povedal si len tak pre seba vyšetrovateľ a zapálil si ďalšiu cigaretu.

Nedofajčil ju však. Tých pár člnov pri brehu bolo zamknutých hrubočiznou reťazou a členovia potápačského klubu sa údajne nachádzali na sústreďení pri Červenom mori.

Godor si spomenul, a samého ho to prekvapilo, prečo práve v tú chvíľu, na svoju manželku. V nedel' ho bez akejkoľvek prípravy požiadala o sex. Jemu to už ťahá na šesťdesiatku, ona je o tri roky mladšia. Preto sa Godor nazdával, že by nejaká kratšia diskusia o onom horúcom návrhu bola namieste.

– Žiadnemu z rybárov neumožnite opustiť miesto. Kto by tak urobil, riskuje stratu hodnosti, – vydal nový pokyn vyšetrovateľ.

– Čo im máme povedať, keď sa budú sťažovať?

– Že sú medzi podozrivými. A že bude žranica, ak to telo vylovia, – vyhlásil Godor.

Samozrejme, že tých pár nemých bláznov požadovalo nejaký preddavok v podobe fľaše vodky alebo aspoň horúceho grogu.

– Chlapi, doboha, však ste tu autami! To vám mám najprv ponalievať a pár minút nato zavolať dopravkom, nech si vás na Včelinci počkajú?! – apeloval Godor na zdravý rozum. Nikto však nezareagoval. Pár rybárov si znechutene odplulo a všetci si začali baliť udice. Keď to vyšetrovateľ uvidel, vydal Házimu rozkaz, aby ihneď zabezpečil päť litrov horúceho čaju s rumom.

Rybári začali nahadzovať ako o preteky, ale bezvýsledne. Mŕtvy muž vo vode zjavne nebol hladný. Zdalo sa, že okolo tela sa už vytvoril tenký pancier z ľadu. Pri tých pár nádejných pokusoch sa malý háčik udice zviezol po mŕtvole ako nejaký neposedný pavúk a chlapi navíjali k brehu len neviditeľný chlad a tmú. Zvrátená rybačka sa okamžite skončila, keď dorazil čaj spolu s rumom.

– Snaha bola, chlapi, snaha bola, – pochválil rybárov Godor, hoci vnútri to v ňom vrelo. O desať minút už nebude vidieť ani na krok a to znamenalo, že niekto z policajtov bude musieť prenocovať na mieste činu. Godor si spomenul na manželku.

Rozhodol sa, že zostane on sám.

– Pán vyšetrovateľ, zostanem s vami, – ponúkol sa nečakane Házi.

– Nevybrali ste si náhodou na zajtra dovolenku? – začudoval sa Godor.

– Áno, pane, vybral.

– Tak prečo, doboha, tu chcete so mnou cez noc mrznúť?

– Môžeme sa striedať pri sledovaní obete. Mám vás rád, pán vyšetrovateľ.

– Kurva, Házi, ešte niekedy v živote verejne vyhlásite, že ma máte rád, zariadim, aby vás prepustili, a ja osobne

vám nájdem teplý flek v nejakom verejnom dome. Nebaví vás život?

– Baví, len som...

– Tak sa okamžite lokalizujte u svojej starej, ktorá mi zajtra podá hlásenie, či ste sa o ňu cez noc dobre starali! To je rozkaz!

– Vykonám, pán kapitán.

O pol piatej si Godor odskočil domov na večeru.

– Zima, – odvetil Godor na manželkinu otázku, ako bolo v práci.

– Máš už nejaký program na dnes večer? – opýtala sa ho.

– Budem sa pozerať na mŕtvolu.

Žene spadli kútiky až kamsi na prsia. Šmarila o zem utierku na riad.

Godor sľkal polievku a čítal pritom noviny. Práve bol pri inzerátoch na autá a manželkin vstup si vôbec nedokázal priradiť k nejakej rubrike. Citroën C3, rok výroby 2003, s 57 000 najjazdenými kilometrami, maximálnou rýchlosťou 130 km za hodinu nezadržateľne prefrčal okolo manželkinho:

– Problém nie je v tom, že sa nemôžeš, ale že ty sa nechceš milovať!

Godora po tejto vete prepadol akýsi tichý, nikým neohlásený smútok so sedatívnyimi účinkami, že sa nezmohol ani na slovo. Ja som *Stručne*, ty, drahá, si *Psychoporaďňa*, pomyslel si len. Tresnutie dverami jemne rozčerilo hladinu polievky. Godor si ešte navaril čaju do termosky a vrátil sa späť na Zelenú vodu.

Svoju služobnú Fabiu zaparkoval blízko hrádze, odkiaľ mal výhľad na celú vodnú plochu. Hodinu pofajčieval a premýšľal o žene.

Mal ju stále rád, o tom nebolo pochyb. Ale už roky to nemalo tú iskru ako tesne po svadbe. Čo sa týkalo sexu, Godorovi sa vždy páčili baby s veľkým zadkom a orlím nosom. Táto kombinácia dokázala kedysi Godora vyprovokovať k trom súložiam za noc. Trikrát do týždňa. Päťdesiatdvakrát do roka. Lenže deti a pribúdajúce roky spôsobili, že na žene bolo zrazu veľké úplne všetko. Zадok, nos, prsia, ruky i nohy.

A srdce. Srdce mala veľké ako svet.

Má ju rád. Ona má rada jeho. Vlastne nebolo čo riešiť. Iba ak... ako dostať z vody toho zdochliaka?

Výšetrovateľ Godor si ustlal na sklopených zadných sedadlách a pri zaspávaní si spomenul na svojho spolužiaka z Bratislavy, ktorý sa kedysi potápal tiež. Bolo deväť hodín, keď mu zazvonil. Dohodli sa, že príde aj s manželkou a spolu oslávia Silvester. Godor si v myšlienkach opäť pohladil svoje ego za svoje výnimočné organizačné schopnosti.

Noc bola poriadne studená a Godor sa niekoľkokrát prebudil. Mal niekoľko snov a v dvoch z nich boli delfíny. Najprv obklúčili mŕtve telo vo vode a chvíľu ho využívali ako prekážku, ktorú treba preskočiť, podplávať, prevrátiť naznak. Keď ich to prestalo baviť, stiahli telo kamsi na dno delfínieho sveta a navždy zmizli spolu s ním. V tom druhom sne ich videl v akomsi neuveriteľnom akváriu, ako sa trú jeden o druhého, smejú sa, áno, smejú a vydávajú pri tom zvuky radosti a rozkoše. Keď sa Godor prebudil, zistil, že si v spánku stehnami masíroval úd, ktorý si v to chladné ráno takmer kýchol od vzrušenia.

Ráno sa už na hladine jazera objavila tenučká vrstva ľadu, pokrstená milimetrovou vrstvou prvého snehu tej zimy.

– Už je poňom! – oznámil Godorovi Házi, oblečený v civile.
– Človeče, ja som si doteraz myslel, že ten chlap len medituje a každú chvíľu sám pripláva k brehu. Samozrejme, že je mŕtvy!

– Nemyslel som na tohto tuná, pán kapitán. Saddám Husajn je mŕtvy.

– Aha.

– Priniesol som rozbrusovačku. Na tú reťaz.

Godor sa ho chcel opýtať, prečo, dopekla, nie je doma, keď má dovolenku, a ako to, že jeho frajerka nepodala hlásenie, ktoré žiadal. Ale nakoniec to nechal tak.

Začalo snežiť. Volal spolužiak z Bratislavy, ktorý sa zasekol v zápche kdesi pri Detve.

Házi rozpíľil reťaz. Spolu ďalším kolegom odrazili čln od brehu, ale až na palube, päť metrov od pevniny zistili, že nemajú veslá.

O desiatej telo opäť zmizlo. Spolužiak ešte stále trčal v zápche. Pred Lučencom. Stále snežilo a sneh v slovníku slovenských cestárov znamená snehovú kalamitu.

Keď sa po dvoch hodinách utopenec opäť vynoril, Godor od zlosti začal do neho hádzať snehové gule. Jeho podriadení to pochopili ako rozkaz a pridali sa. Godor bol potešený, akú dobrú mušku majú jeho chlapci. Za pár minút na tele nebohého vyrástol malý kopec snehu, na ktorom by sa žaby mohli posánkovať, až by z toho ozeleneli. Či už pod ťarchou zásahov snehovými guľami alebo len zo zvyku telo opäť raz, a Godor sa rozhodol, že naposledy, zmizlo pod hladinou, ktorá sa o niekoľko minút zmenila na najväčší hokejový štadión v okolí.

Zostali tam až do druhej. Godor sa v duchu a prvýkrát po tridsiatich piatich rokoch modlil. Modlil sa, aby mrzlo

ešte viac. Aby mohol prípad pre nedostatok dôkazového materiálu odložiť na neskôr, aby ľudia začali veriť na delfíny, lebo na Ježiška neveria už ani deti. Godor si tiež pral, aby jeho žena po ňom neprestala túžiť.

Keď sa v predsieni vyzliekal z kabáta, volal mu spolužiak, že už je za Ožďanmi.

– Dávaj dole šaty a šup ho do postele, – povedal žene, ktorá sa mu zavesila na krk ako salónka. – Kapitánovi bolo v noci otupno.

Godor si rýchlo rozopol opasok a jedným pohybom ruky z nej strhol košeľu. Bol síce majstrom pomalých riešení, ale kvôli svojej žene neváhal naštrbiť svoju povesť.

Šútin' alebo Deň ako každý iný

– Žužu?

– Hm?

– Žužu, už si hore?

– Uhm.

– Žužu, urobme si dieťa.

– Hmm?!

– Dobre si počula. Myslím si, že už by sme mohli, – prednesiem s akýmsi pátosom, hodným významu slov, ktoré som vypustil do telami vyhriatej spálne.

– Nie je to sotva šesť hodín, čo sme sa naposledy milovali? – povieš namiesto „hm?!“.

– Nemyslím teraz na sex. Chcem potomka. Takže by si mi s tým mohla helfnúť.

Sadneš si na posteľ. Nočnú košeľu máš takmer celú rozopnutú a tvoj pravý prsník, nádherný ružový prsník na mňa vyleští zvedavú bradavku.

•

– Síce sme to už preberali najmenej päťkrát, ale dobre teda. Urobíme to takto, – začneš. Som celý vzrušený

a čakám, ako budeš pokračovať. – Ja idem do kuchyne a pripravím nejaké raňajky. Ty pôjdeš do práce a požiadáš o zvýšenie platu. A keď sa tie moje raňajky budú dať zjesť a tebe zdvihnú, urobíme bábo. Čo ty na to?

Som si mohol myslieť, poviem si v duchu a šúcham pa-pučami po podlahe smerom k vecku. Raňajky spravím aj ja. Radšej. Nechám to na teba a skončí sa to ako včerajšia večera. Skúsila si čínu z vrecúška, ale zdala sa ti málo pikantná, tak si ešte pridala čili. Tiež z vrecúška. Myslel som, že mi to vypáli dieru do žalúdka.

V kúpeľni sa vyzlečiem do pol pása a nad vaňou si umyjem tvár, pod pazuchami aj vtáka. Ako sa utieram, pri pohľade do zrkadla ma celkom zamrazí. Namiesto pupka mám na bruchu béžovú mušľu! Prizriem sa bližšie a vidím, že mušľa nie je na mojom bruchu, ale za ním, na stene z obkladačiek.

V bruchu mám dieru väčšiu ako päšť.

Ešte raz si prepláchnem oči. Stále je tam. Ľavá strana tela mi zamrzne celá od strachu, ale srdce mi bije vzrušením. Pomaly zodvihnem ruku a vložím dva prsty do toho otvoru. Cítim sa ako Kristus. Zrazu si predstavím, že mi tam zarastú a Žužu ma predá do cirkusu za obrovské prachy. Takže ich radšej hneď vytiahnem.

Vôbec netuším, čo budem robiť. Či mám ísť k svojmu lekárovi alebo čo. No musím priznať, že sa mi páči. Tá diera. Akoby dodala môjmu životu nový rozmer. Úplne som zabudol na dieťa.

– Drahý, čo tam robíš tak dlho? Treba mi cikať, – zaznie z kuchyne.

Preoblečiem sa za menej ako tri sekundy, raňajky (nechcete vedieť, čo to v skutočnosti bolo) si zabalím na desiatu.

– Pusa, utekám. Potrebujem si ešte pripraviť nejaké materiály na dnešnú poradu, – zavolám do kúpeľne, zatiaľ čo sa obúvam.

– A raňajky?

– Boli skvelé, ďakujem.

Cestou do práce kupujem noviny a v kaviarni za kostonom si objednáam macchiato, aby sa nepovedalo, že úplne ignorujem mlieko. Mám asi dvadsať minút času.

Očami lietam po titulkoch článkov a dúfam, že snáď nájdem nejaké vysvetlenie pre moje perforované telo. Úplne sa ponorím do toho mora čerstvých bezcenných správ, pričom si ani nevšimnem, že za stôl oproti si prísadol muž v tropickej polokošeli. Tvár mu špatí neupravená brada, na predlaktí vytetovaný nápis: Lena.

Lena! V tom momente si spomeniem, že sme sa už raz stretli. Asi pred tromi rokmi, v supermarkete na konci mesta. Stál som vtedy v rade pri pokladni a ešte v poslednej chvíli som sa natiahal po žuvačkách. Chlap s tetovaním stál priamo za mnou. Nechtiac som pohľadom zavadil o obsah jeho nákupného košíka, v ktorom na mňa vyzývavo špúlila pery sotva pätnásťročná *cover girl* akéhosi pornočasopisu. Chlapovi som venoval jeden vyčítavý pohľad a chcel som zaplatiť. Ucítol som však jeho ruku na svojom ramene, takže som sa otočil naspäť.

– Máš s tým nejaký problém, debilko?! Nepáči sa ti malá? Tam sa pozri, – povedal a hlavou ukázal na jednu mamičku s chlapcom, ktorý sa radoval z novučičkej hračkárskej pištole. Vyzerala ako ozajstná.

– Ja so svojimi démonmi nikoho neobťažujem. Ale tamto, to si raz odserieme všetci. Nakoniec skončíš ako ja, – zaprorokoval Lena a nechal rameno ramenom.

– Kokot, – povedal som mu, keď som zaplatil.

Nešťvalo ma ani tak, čo hovoril, ale to, ako ma nazval. Debilko. Neznášam tieto zdobneniny nadávok.

Skryjem sa za noviny, aby ma neuvídel, a hútam, čo teraz. Najprv diera v bruchu, teraz Lena. Bohatstvo, čo je to dnes za deň?! Možno si ma už nepamätá. Jasný, to je somarina, aby si ma stále pamätal. Nechám na stole dve eurá a predstierajúc zívanie kráčam k dverám.

– Videl som ťa, debilko, – precedí Lena pomedzi zuby, ešte skôr ako stihnem za sebou zavrieť.

Práca ubehla rýchlo, keďže som každú polhodinu kontroloval dieru. Bola stále tam. No nič. Na večeru objednáam pizzu, snáď to do rána zmizne, hovorím si a chystám sa na odchod, keď vtom sa mi postaví do cesty kolegyňa Mazureková. Chce, neprosí, ona chce, aby som prišiel na jej hodinu dejepisu a porozprával niečo o jedenástom septembri.

– Ale ja som matematik, prečo ja? – snažím sa namietajúť.

– Boli ste tam vtedy predsa, či nie?

– Nie, zo Štátov som sa vrátil desiateho. Jedenásteho som bol už na Slovensku! – poviem víťazoslávne. Bola to pravda.

– No vidíte, to sa bude študentom páčiť. Má to pointu, – zakončí s úsmevom Mazureková. Keď Mazureková chce, všetko má pointu.

Tie decká boli celkom fajn, aj keď niektoré úplne mimo. Nechápalí, prečo im rozprávame o nejakom filme a ja sa tvárim, že som bol pri nakrúcaní. Ďalšie klapky sa už odohrali v triede a scenár bol nasledovný. Mazureková napomínala študentov za protiamerické narážky a vy-

svetľovala, že vo svetovom obchodnom centre nezahynuli len Američania. Vtom sa ozval jeden vysoký chalan zo zadnej lavice:

– Zaslúžili si to. Do všetkého sa starajú a ostatní sa majú len prizerajúť.

Chlapčisko sa podobal na toho z môjho dnešného sna. Naozaj, ešte som vám nevysvetlil, prečo som ráno zatúžil po potomkovi. Snívalo sa mi, že mám syna. Takmer dospelého syna a som s ním na plaveckom turnaji. Bolo tesne pred štartom, dával som mu posledné rady. Sústredene počúval, rozcvičoval sa, a hoci nepatril medzi extratriedu, v mojich očiach bol najlepší, lebo vyšiel zo mňa, mal moju krv. Bol som na neho neskutočne pyšný, keď som sa pozeral, ako sa stavia na štartovací mostík. Ráno som sa prebudil a ešte stále som mu držal palce. Preto ten môj nápad s dieťaťom.

– Hudec! Už som vám to ikskrát vysvetľovala, ale zdá sa, že zbytočne! Ak s tým neprestanete, tak...

– ... tak čo? – zakončuje Hudec a v ruke sa mu objaví pištoľ. Vyzerá ako hračkárska, ale baby začali jačať, akoby bola ozajstná. – Stále len buzeruješ a všetci musia mať tvoje názory. Už ma to fakt jebe!

– Hudec, chlapče, čo to robíte?! Položte tú zbraň na lavicu a podme si o všetkom znovu pohovoriť, – skúša to prestrašená Mazureková, ale Hudec vyzerá byť už dosť vytočený a zúfalý zároveň.

– Vyser si oko, – povie a namieri zbraň na učiteľku.

Sedel som necelý meter od nej a vedel som, že buď po nej skočím, alebo ju odbachne.

Mazureková má deti, ja nie.

Asi by som mal skočiť.

Doriti, čo ma po nej?! Ja som sem nechcel ísť!
Skôr než som sa stihol rozhodnúť, videl som Hudeca stisnúť spúšť. Skočil som.

Výstrel ma v momente ohlušil, ale pozeral som sa opačným smerom. Pozeral som na Mazurekovú, lebo som sa bál rovnako ako ona. Zvalil som ju na zem aj so stoličkou. Stále som sa jej pozeral do očí. Zrazu ich mala zatvorené. Myslel som si, že omdlela. Keď jej pramienok krvi pretiahol narúžované pery do neľudskej grimasy, došlo mi, že som skákal zbytočne.

Vstal som. Vpredu na košeli som mal prepálenú dierku od náboja, vzadu ďalšiu.

Trieda bola prázdna. Len Hudec sedel za lavicou a neprítomne hľadel pred seba. Zbraň ležala na zemi ako mŕtvy holub. Napadlo mi, že mu poviem: Američan by si to v takejto situácii strelil do hlavy. Ale nechcel som ho dráždiť. Jedna pointa na deň úplne stačila.

•

– Ach bože, myslela som si, že si mŕtvy! – privíta ma Žužu a do očí sa jej tisnú slzy.

– Som v poriadku. Som v poriadku, – odvetím takmer pošepky. – Dáme si pizzu?

Objednal som tú s morskými príšerami, z pivnice pri-niesol päťročné víno.

Pizza sa fakt vydarila. Dokonca aj diera v bruchu bola náhle minulosťou a ostal mi len úplne obyčajný pupok. Ale víno som nakoniec neotvoril. Lebo keď som nad tým tak rozmýšľal, dnešný deň nebol ničím výnimočný. Je to už pár mesiacov, čo sa v médiách objavili správy o zbra-

niach, ktoré študenti nosia do škôl. Dnes som sa presvedčil o krutej pravdivosti týchto chýrov a iba náhodou som sa nestal ich hlavnou mŕtvou hviezdou. O pár mesiacov to však bude pre väčšinu z nás deň ako každý iný.

– Ak chceš, môžeme si urobiť dieťa, – povie Pusa večer v posteli.

– To bol žart ráno. Vieš, že som žartoval, – odvetím.

– Poďme sa dnes len tak nezáväzne milovať.

Long black

1/3 espresso
2/3 horúcej vody

Keď vám raz akváriové rybičky prehovoria do duše

Hovorí sa, že ľudia sú v mnohom podobní zvieratám. Ja by som povedal, že sme až na bezvýznamné detaily úplne rovnaké tvory. Rovnako pudoví, rovnako bezcitní. Každý z nás jedinečný, všetci svojím spôsobom krásni.

My ľudia sme dokonca, podobne ako nemá súčasť ži- vého tvorstva tejto planéty, schopní žiť v zajatí. No na rozdiel od zvierat to robíme z vlastnej vôle.

•

Moje mačiatko tancovalo vo vani a ja som sa mu márne pokúšal umyť chrbát.

– Hanka, stoj chvíľu pokojne, – snažil som sa skrotiť dcéru slovami, ale márne. Labuť plastová šialene udierala svojimi dutými krídlami o hladinu vody a dráždila ju do extatického tanca, ktorý sa ľahko mohol skončiť zlomenou nohou. Skôr ako by k tomu došlo, vytrhol som svoje dieťa z pazúrov kúpeľňového Poseidóna a zabalil ho do osušky.

– Zzzimmá-a, – lúčila sa s obecenstvom Hanka. Dúfal

som, že po štvrt hodinovom kúpeli zaspí ako bábätko a ja jej dnes večer nebudem musieť čítať rozprávku.

– A rozprávka? – opýtala sa ihneď, ako som ju uložil do posteľe.

– Príde mamička, tá ti prečíta rozprávku. Dobrú noc, žabiatko.

Manželka už ležala v posteli, keď som vošiel do našej obývačko-spálne. Mala zatvorené oči a telo v rovnakej polohe, v akej zaspávala naša dcéra: prevrátená na bok, nohy skrčené, s kolenami kdesi takmer až pri prsiach. Obe dlane zopäté sta pri modlitbe, zastrčené pod hlavou, ako keby bola na smrť pohádaná s vankúšom. Ľahol som si potichu za ňu a prstami som poodhalil kúsok jej chrbta spod nočnej košeľe. Jej pokožka voňala po sprche a mikroskopické chĺpky, viditeľné len zo vzdialenosti najviac piatich centimetrov, mi pripomínali tulenie mláďa. Dal som jej opatrný bozk a ihneď som sa cítil byť súčasťou mora.

– Dnes nie, miláčik. Mala som ťažký deň, som unavená – prehovorila ku mne ešte stále so zatvorenými očami.

– Malá chce rozprávku, – upokojil som ju.

– Nie si na rade ty?

– Hej, som. Ale chce teba.

Manželka sa pomaly posadila na posteľ, obula si papuče a odplávala na nich do vedľajšej izby. Presunul som sa na jej telom vyhriate miesto a snažil som sa snívať sen o dlhom spánku.

– Ach, ty vtipkár! Utekaj si splniť svoju otcovskú povinnosť, prac sa! – prerušila po pár minútach moje snívania žena.

•

Vždy, keď som nemal sily na čítanie rozprávky, siahol som po Ezopových bájkach. Sú dostatočne krátke a záverečné poučenie zakaždým privolalo na tvár mojej dcéry akýsi zbožný výraz, ktorý mohol znamenať všeličo. Zamyslenie, údiv, nepochopenie. Nech už to znamenalo čokoľvek, Hanka ma už potom príliš nevníkala a do desiatich minút spala ako zabitá. Niekedy zazneli otázky typu: Aký to bol syr? Taký, čo sa dá namazať na chlebič, alebo ten modrý, pokazený?

V ten večer som vybral príbeh, ktorý mne ako dospelému jedincovi pripadal taký neskutočný a nezmyselný, že som bol presvedčený o jeho dokonalom uspávacom efekte na ktorékoľvek dieťa. Bájka mala názov *O líške a černicovom kríku* a hlásala univerzálnu pravdu, že nemáme čakať pomoc od toho, kto nám pomôcť nemôže. V tomto prípade to bol ostnatý ker a bola to lenivá líška, ktorej sa nechcelo obísť priekopu pred živým plotom, preto sa ju pokúsila preskočiť. No pošmykla sa a v strachu pred pádom chňapla po černicovom kríku. Ten ju však škaredo poškriabal.

– Líška bola ustatá a hladná... – začal som čítať, ale Hanka ma ihneď prerušila.

– Kto je to líška? – opýtala sa.

Líška? Čakal by som otázku, ako je možné, že černicov ker rozpráva, živý plot mi pripadal pre detský rozumček nepochopiteľnejší, ale líška?

– Ale Hanuľka, však ty vieš, čo je líška, no? – dal som jednu overováciu.

– Vtáčik?!

– Ale aký vtáčik! Líška je predsa... no líška. Taký červený havo.

– Červený havo! – zažiaril jej okamžite v očiach a ja som dostal strach. – Aj ja chcem červeného hava, kúpme si červeného hava!

– To nejde, Hanka, líška žije v lese, tu by sa jej nepáčilo, – splietal som nové teórie o ubytovacích návykoch neexistujúceho červeného psa.

– Klameš! Nechceš mi ho kúpiť, ako mi nechceš kúpiť bračeka! Ty ma nemáš rád!

Ach jaj. A sme doma.

– Ale mám, to vieš, že ťa mám rád. Keď chceš, zajtra pôjdeme do lesa pozrieť červeného hava, – opil som ju náhle nedopečeným rožkom. No bolo to zaručene schodnejšie riešenie, ako keby som povedal, že sa pôjdeme pozrieť do lesa na bračeka.

•

– Kam?! – opýtala sa ma žena ešte raz, keď som bol koenečne v posteli. Lískal som sa jej telu, vlasom, duši, ako sa líška starý, opustený pouličný pes nohám čakajúcim na autobus.

– K babke do Klenovca, pozrieť líšky.

– Aké líšky?

– Tie Ezopove, veď vieš.

Nevedela. Asi ani nechcela. Zajtra, v sobotu, sme mali ísť do Viedne na nákupy. Na kávu, na koláč a tak. Na nič. Podaromnici, ako by povedala babka.

Ráno už bolo opäť všetko v poriadku. Manželka sa usmievala namiesto slnka, za oknami vládol studený

začiatok marca. Usmievala sa, pretože my s malou sme išli pod Vepor, kde by ona najradšej strávila zvyšok života.

Bolo to zvláštne. Mala prácu, ktorú nemohla len tak nechať a robiť ju v nejakom päťtisícovom meste. Moja polovička pracovala v rádiu a pokiaľ viem, v Klenovci žiadne rádio nefunguje. Ani to povstalecké už nie. Zato ja, krčmár petržalských tieňov, architekt rodinných tragédií a hlavný skaut FC Predná Hora, by som si svojho klientelu našiel kdekoľvek. Slovenská krčma je paranormálny jav, ktorý vecky popiera všetky ekonomické teórie o konkurencii na trhu. Pretože každé, čo i len menšie mesto či dedina znesie neobmedzený, ale doslova bezhraničný počet pohostinských zariadení, a pritom budú všetky prosperovať! Celý život ďakujem Bohu za tento úkaz, ktorého objasnenie komusi prinesie Nobelovu cenu. Ja som Bratislavu opustiť mohol, ale nechcel, žena nemohla, ale túžila po tom. Zdala by sa to byť vyrovnaná partia, keby nie tých kulís: dvojizbový byt na okraji džungle, z okien výhľad na ďalšie okná. Všade hluk, ktorý si uvedomujem len po návrate z vidieka, väčšinu roka v nose smog, ktorý v noci svieti nad mestom ako tlejúce mravenisko. Potom sa človek pozrie na výplatnú pásku, položí ju na druhú miskú váh a hoci to nesúhlasí so žiadnymi fyzikálnymi zákonmi, ten malý kus papiera váži skoro toľko ako ten betón navôkol. Čudnejšie než červený havo, prisahámbohu.

– Utekám ku kaderníčke. Urobila som vám sendviče, sú v chladničke, na stole je termoska s čajom. Pozdravte babku a dávajte si na seba pozor, – lúčila sa so mnou manželka. Stál som pri dverách, odchlípkával som si z kávy a hlavou mi prebehlo, že je geniálna. Káva aj manželka.

Najmä ona. Obidve. Naše dvere podopieral šťastný muž. Mal som z neho radosť.

•

Cesta ubehla rýchlo. Hanke som počas nej rozprával, kam ideme a čo tam uvidíme. Smerovali sme na Polomce pri Klenovci, kde za mojich detských čias starý Ďuriš choval líšky na kožuchy. Blízke okolie jeho usadlosti bolo zamorené neznesiteľným smradom a temným tajomstvom, ktorého sa decká boja, ale nestránia. Hádzali sme mu do týchzverských obydlí kamene veľké ako päst a potom sme utiekli. Ja som sa na tento výlet tešil asi viac ako dcéra. Chcel som ich opäť vidieť, tie líšky. Ich besnotu a zradu v očiach.

Chcel som ich vidieť v klietke, postáť pri nich, cítiť, aké je to nemať strach. Byť prítomný niečomu zlému, ale nebáť sa.

Čo bude nasledovať, keď Hanka uvidí desiatky červených havov v klietkach?

Starý Ďuriš pred pätnástimi rokmi zomrel.

A líšky? Nepredpokladám, že si založili bytový fond, klietky zateplili a sedia každý večer pred telkou s čipsami v papuli. Najskôr sa besnia kdesi po hore.

Ak nechcete, aby vaša ratolesť prežila traumatické detstvo, musíte jej neustále klamať. Najprv som to neznášal. Potom som si zvykol. Dokonca som na sebe pracoval, aby moje výmysly boli čo najfantastickejšie, ale pritom stále uveriteľné. Nevedel som však odhadnúť, kedy s tým prestať. Keď bude mať sedem, desať, trinásť rokov?

Zaparkovali sme u mojej mamy, zjedli sladké tvarohové rezance a vykročili na lov rozprávkových zvierat. Ako sme míňali cintorín, na jednom z mramorových a zaručene nepríjemne studených náhrobkov sedelo dospievajúce dievča. Jej havranie vlasy spletené do vrkoča štekli na nose, také boli dlhé. A vrkoč! Ten som nevidel, ani nepamätám. Hlavu si držala v dlaniach, akoby chcela dať všetkým naokolo jasne najavo, že už nechce nič počuť. Pozdravili sme sa jej, ako sa na dedine patrí.

Neodpovedala. Z dlaní jej vyrastali čierne káblíky nejakého miniatúrneho prehrávača, na perách šeptavo poskakovala generačná modlitba pre basu a bicie. Možno.

Po lúkach bol ešte stále rozliaty mokrý smútok odchádzajúcej zimy. Tenisky sme mali ihneď celé premočené, a preto som chcel malú zobrať na plecيا, ale nechcela. Utekala dopredu, smerom, ktorý som jej naznačil kývnutím hlavy, a zo zeme zbierala všetko to, čo medzi panelákmi vietor bežne nezaveje: kamene zvláštnych tvarov a názvov, vysušené kravské lajny, dažďovky...

– No a tu jeden ujo kedysi choval červých havov, – oznámil som, keď sme dorazili k opustenému murovanému domu a ku kope prehnitého dreva, ktoré kedysi zohrievali líščie kožuchy. – Ale už nechová, pozerám.

– Čo sa mu stalo? – opýtala sa Hanka.

– Najskôr zomrel.

– Prečo zomrel?

– Už bol asi veľmi, ale veľmi unavený, tak si išiel ľahnúť spať a viac sa nezobudil.

– Hmm, – vydala zo seba Hanka a ja som sa radoval, ako dobre som obišiel z tejto existencialistickej debaty.

– Ale môžeme sa ísť prejsť do hory, možno sa tam tí havovia presťahovali, – navrhol som.

– Oci, oni savolajú líška, nie havovia, líška! – opravila ma dcéra.

Poza Húbky okolo niekoľkých domov a transformátora sme prešli až Pod Ostrú. Z malej studničky na okraji hory som nabral do fľaše vodu. Chvíľu som ju ešte niesol vo vaku, aby sa trochu zohrial.

– Nie sú v nej bublinky! – vzniesla námietku na kvalitu vody Hanka po tom, ako sa napila.

Boli sme už ďaleko od ľudských obydli, uprostred hory, uprostred ničoho. Aspoň mne to tak pripadalo. Ešte ráno som si hovoril, ako si užijem divočiny, ticha, ale zrazu som toho nebol schopný. O takomto čase sme každú sobotu vyrazili na nákupy a, panebože, na mňa to prišlo ako na nejakú bláznivú ženskú. Ja som dostal absták ako delo! Moje telo sa dožadovalo prítomnosti stoviek ľudí, podprahovej hudby s podmazom zvuku pokladníc a záplavy tovaru, z ktorého si stačí iba vybrať. Ale nič také sa vôkol mňa nenachádzalo. Iba variácie zelenej farby mixované slabým vetrom. Chcel som sa opiť, na to som sa cítil.

Logol som si bezbublínkovej vody a očami pátral, kde mám dcéru.

Na Kozom chrbte sme si sadli na peň vyvráteného stromu a len tak sedeli. Nebol odtiaľ žiaden výhľad. Skoro ako u nás doma v byte. Malá zahryzla do salámového rožka a kývala nohami, ako to decká zvyknú robiť. Boli sme ticho, každý kdesi vo svojich myšlienkach, v iných svetoch. Lahol som si na ten mŕtvy strom, zatvoril oči a drial.

Práve som bol na Artmedii, viedli sme nad Žilinou jed-
na nula a hral sa nádherný futbal. Odchlipkával som si
z piva, kýval hlavou sprava doľava alebo opačne (podľa
toho, kto útočil), užíval si to slnečné dopoludnie. Hale-
nár práve krásne potiahol loptu po ľavej strane, keď mi
zrazu ktosi potriasol rukou a ja som sa obliab pivom. Celý
nasratý som sa otočil, že čo sa, doboha, deje...

– Pssst! – utíšila ma jednoznačným gestom Hanka.
Držala ma za rukáv a druhou rukou ukazovala pred seba,
kamsi do temných útrob lesa. Nič som tam nevidel. Po-
tom sa tam čosi pohlo, vyšlo spoza stromu. Nebolo to
vôbec ďaleko. Chcel som, aby to bola líška. Lenže na líš-
ku to bolo o hodne väčšie. Sivšie a zlovestnejšie.

Bol to vlk.

Srdce sa mi rozbúšilo viac ako na futbale, v nohách som
pocítil neuveriteľnú slabosť. Vôbec som nevedel, čo ro-
biť. A ani prinajmenšom som netušil, ako sa v takýchto
situáciách štandardne zachová vlk. O seba som sa nebál,
bál som sa o dcéru. Zjedol by ju aj s topánkami a do mňa
by si už len tak zahryzol. Chvíľu požul a potom vyplul
na zem.

– To je líška? – zašeptala Hanka.

– Nie. To je vlk, – povedal som a výnimočne to bola
pravda. Žiaden červený havo. Hnusný sivý vlk. Niekoľko
sekúnd sme všetci traja boli ticho a bez pohybu.

– Vlč? – opýtala sa ešte raz. O Červenej čiapočke sme
po večeroch zatiaľ vynechali a Nu pagadi už tiež nie sú
nejaký ten piatok v kurze.

– Vlč.

– Je pekný, – povedala s úsmevom dcéra. – Zoberieme
si ho so sebou?

Skôr ako by som stačil vymyslieť nejakú diplomatickú
odpoveď na dcérin samovražedný program domestiká-
cie vlka, psisko potichu zmizlo. Ani do očí sme si nepoz-
reli, ako to býva vo filmoch.

Nikto nezvíťazil.

Nikto nebol porazený.

•

Cestou dole sa už Hanka nechala ochotne odniesť na
chrbte. Za pár minút mi spiaca fučala do ucha a púšťala
na krk jednu slinku za druhou. A ja som len mlčal a krá-
čal opatrne dolu, medzi ľuďmi. Bol som v šoku.

Bol som v šoku z toho, že som bol v šoku. Prekvapený
vlastným strachom zo zvierata, hoci vycvičený pobytom
vo zverinci mesta, kde po sebe ľudia neustále štekajú či
strielajú. Celý život v sebe nosíme nejakú obavu – z bu-
dúcnosti, z nepochopenia, z bezcitnosti. Kírmime si v hla-
ve strach pred ránom, keď zrazu nebudeme mať silu
v rukách či v myšlienkach, ktoré nás živia. Potom sa nám
začne dariť a obavy pominú. Ale prídu ďalšie. Napríklad
veríme v zlého vlka a zrazu sa ukáže, že ten zlý vlk je
obyčajný flegmatik a my sme tí cholericí, ktorí pre svoj
život potrebujú pocit stálej neistoty.

Fakt ma to dostalo. Ešte som myslel na tú Halenárovu
akciu, či sa skončila gólom, myslel som na syna, ktorý
ešte nežil, ale už spôsoboval vrásky na čele, a myslel som,
samozrejme, aj na toho vlka. Snažil som sa spomenúť
si, či nebol aspoň trochu červený. Všetko by to dávalo
aspoň trochu zmysel.

Chcel som byť ešte v ten deň s manželkou.

Rozlúčil som sa s mamou, spiacu princeznú naložil do auta a ešte pred súmrakom vyrazil na cestu domov. Zapol som rádio, stíšil zvuk. Po prvej pesničke sa zo záznamu ozval hlas mojej ženy:

Americkí vedci z Michiganskej univerzity počas trojročného výskumu zistili, že delfíny spolu komunikujú podobne ako ľudia a volajú na seba menom. Podľa nich tieto inteligentné cicavce chápu sami seba i ďalších zástupcov svojho druhu ako jedince s vlastnou totožnosťou.

Vedci nahrávali na plytčine pískanie delfínov a syntetizovali ho na počítači. Neskôr ho z reproduktorov inštalovaných pod hladinou prehrali naspäť delfínom, ktoré naň odpovedali. To ukázalo, že delfíny navzájom poznajú svoje mená, nielen hlasy. Pre vedu je to vzrušujúci objav, pretože znamená, že sa u delfínov vyvinuli rovnaké schopnosti ako u ľudí.

Takže, milí poslucháči, ak k vám dnes prehovorí vaše akváriové rybičky, zostaňte pokojní. A počúvajte.

Je sobota, pár minút po šestnástej a vy počúvate reláciu Zverinec s Hanou.

Maxi Kamensky stratil reč a ja neviem prečo

V miestnosti sa svietilo. Na môj vkus tam bolo až príliš veľa svetla. Ale, ako sa neskôr ukáže, svetlo hralo v tomto príbehu svoju nezastupiteľnú úlohu.

•

Vkročil som dnu. Ocitol som sa uprostred obrovskej kuchyne, zariadenej podľa najnovších trendov. Jedine dlážka bola akoby vytrhnutá z kontextu štýlovosti priestoru. To neboli ani parkety. Stál som na hrubých, surovo opracovaných drevených doskách, ktoré po každom mojom kroku vydávali sentimentálny vrzgot.

Na podlahe uprostred miestnosti ležala žena. Vôbec sa nehýbala. Vyzerala byť mŕtva. Sentimentálny vrzgot stratil všetko zo svojej sentimentálnosti. Zostala tam so mnou len štýlová studená kuchyňa a telo mŕtvej ženy ako menu dňa.

•

– Hej. Hej ty... Prestaň s tým, vstaň! – prehovoril som na ženu, celý posratý od strachu, že ma nepočúvne a zostane tam ležať ďalej. Bola celkom pekná, naozaj bola pekná. Lenže zrejme bola mŕtva. Podišiel som k telu a priložil ucho k jej ľavému prsníku, aby som sa presvedčil o jej zámere nežiť. Žena mala stredne veľké, mierne špicaté prsia. Hlavou mi preblesla myšlienka zahryznúť sa jej do nich. Bohatstvo, keby ma tu niekto našiel zahryznutého do prsníka neznámej mŕtvej ženy ležiacej uprostred kuchyne, fakt neviem, ako by som to vysvetlil! Mierne vzrušený, ale na smrť prestrašený som rýchlo vstal a dal sa do varenia.

•

– Sekáčom na mäso by som pripravil o prsty toho, kto navrhol túto kuchyňu, – povedal som len tak pre seba. Všetko bolo ďaleko, nič poruke. Dokonca ani moje vlastné ruky. Mierne sa mi chveli, takže som sa pri krájaní póru (alebo to bola špargľa?) dvakrát porezal a po pár minútach som nakoniec všetko pateticky hodil do drezu.

Postavil som na čaj.

– Každý večer by som mu prišiel vyjesť chladničku, tomu debilovi.

•

Vôňa mäty už zaplavila celú miestnosť, keď som počul Maxiho prichádzať.

– Nevedel som sa ťa dočkať, – privítal som ho, sledujúc, ako si vešia kabát a súčasne vyzúva topánky.

– Čau. Čo varíš? Smrdí to tu ako v marockom bordeli, – povedal. Sadol si za stôl a z tašky vytiahol noviny. Ani sa na mňa poriadne nepozrel.

Niektó by mohol povedať, že Maxi mal hrubé spôsoby. A bola to pravda.

– Iba čaj. Ako v práci?

– Nuda. Ty čo? A nie si hladný? Ja by som niečo zjedol. Chvíľu som ticho. Potom sa osmelím a poviem:

– Je tu žena.

– Čože? A čo tu robíš?

– Leží na dlážke, ak si nezbadaš.

Maxi konečne odtrhne oči od novín.

– Doboža, to čo má znamenať?! Prečo tam leží? Vyspal si sa s ňou?

– Je mŕtva.

– Čo?! Ty si sa vyspal s mŕtvou ženou? To mi hovoríš len tak?

– S nikým som sa nevyspal. Neviem, kto to je.

– Tak potom čo tu robíš? A prečo je mŕtva?

– Ja neviem, neviem! Ale zdá sa mi povedomá, ak mám byť úprimný.

– No to je fajn, že si úprimný. Hm, ale tú tvár som už tiež niekde videl.

– Čo budeme robiť? – opýtal som sa ho.

– Ešte neviem. Uvidí sa. A prepáč, že som na teba kričal,

– povie Maxi, podíde ku mne a pobozká ma.

•

Máme otvorené ústa, keď sa bozkávame. Ale jazyk nás oboch zostane na základnej méte. Je to, ako keby ste bozkávali rybu.

•

V obecnstve to zašumí.

•

Nikto z nich to nečakal. Hra sa volá (S)experiment, ale žiaden z divákov pred príchodom do divadla ani len netuší, o čom to predstavenie bude. Na plagátoch je iba názov, fotografia nahého schúleného muža na dne gigantickej skúmavky a mená hlavných protagonistov: Maxi Kamensky & Peter Abis.

•

Predstavenie ďalej prebiehalo podľa scenára. Hrali sme s Maxim homosexuálny pár žijúci v spoločnej domácnosti kdesi na predmestí Bratislavy. Jedného dňa sa v ich byte objaví telo mŕtvej ženy. Chvíľu im to trvá, pokým sa rozhodnú, čo urobia, vedomí si faktu, že nemajú vôbec žiadne alibi, žiadne vysvetlenie pre policajtov. V tejto časti hry je niekoľko vtipných dialógov. Napríklad vtedy, keď sa cez telefón radím s matkou, čo robiť, a nechtiac jej prezradím, že žijem s mužom. Matka najprv predstiera, že ma vôbec neodsudzuje, spomína akéhosi strýka Milana a opýta sa ma, či pri sexe myslím na ochranu. Vtom z reproduktorov zaznie tupé buchnutie, takže v hre sú

vlastne dve mŕtve ženy. Ďalej sa dosť improvizuje, na čo je Maxi naozaj talent.

– Tá mŕtva žena, to má byť akože nejaký symbol? Zavolajte scenáristu, nech mi to vysvetlí.

Hoci v ten večer sa mi zdal byť trochu duchom neprítomný.

•

Pointa príbehu je zaradená až na úplný záver predstavenia. Oboch gayov, potom ako si vyskúšali služby Zboru justičnej a väzenskej stráže, hygienizmus bulvárnych médií, relativnosť priateľstva a vieru v spravodlivosť, navštívi pán s kufríkom. Je to zástupca televíznej spoločnosti, ktorá najíma ženu schopnú pomocou orientálnych duševných techník a švajčiarskych liekov načas zastaviť činnosť svojho srdca. Spoločnosť umiestňuje ženu-zombie do bytu vybraných párov a následne sa snaží kamerami sledovať všetky ich reakcie, celé ich konanie, ktoré v priamom prenose sledujú diváci televízie kdesi v zámorí.

Na konci hry sa muž s kufríkom obom mužom ospravedlní, prednesie slová uznania a ponúkne im ako bolestné tučnú sumu peňazí.

– Berte to ako ocenenie čistoty vášho vzťahu. A na súd s našou spoločnosťou vopred zabudnite. Už teraz ste ho prehrali.

– Čo urobíme? – opýtam sa v hre Maxiho.

– Najskôr mu rozmlátim hubu. Potom zoberieme prachy.

Vtom sa ja otočím smerom k publiku a opýtam sa:

– Čo by ste urobili vy?

•

Na pár minút necháme voľný priebeh reakciám obe-
censtva, ktoré sa rýchlo dostane do tranzu. Sálou znejú
nadávky, smiech, hučanie ako na futbale.

Diváci ešte nie sú ani trochu pokojnejší, keď spoza ich
chrbta vstúpi do uličky medzi sedadlami ďalší muž s kuf-
ríkom. Blíži sa najlepšie číslo predstavenia. Pódiové svet-
lá sa stlmia, oranžový lúč upriami pozornosť všetkých
v sále iba na neho.

– Dobrý večer, milí hostia. Opýtam sa aj ja ešte raz: Čo
urobíte?

Chlap im vysvetlí, že celý čas ich snímalo niekoľko kamier.
Zaznamenali každú ich grimasu, všetky znechutené po-
hľady, ale aj výrazy porozumenia, ktorými sprevádzali di-
vadelné predstavenie. Tento materiál by chceli neskôr po-
užiť pri tvorbe dokumentárneho filmu o fenoméne reality
show. Že ten dokument bude aj o gayoch, im nepovie.

– Na to však potrebujeme váš súhlas. Priniesol som so
sebou niečo, čo by vám mohlo pomôcť v rozhodovaní,
– zakončí muž svoj monológ a otvorí kufrík.

Pokým baby rozdávali zväzky bankoviek, väčšinou si
sadnem za stôl na pódium a chrúmem pór. Maxi popíja čaj
a potichu na všetko nadáva. – Raz ráno sa zobudím a ne-
budem vôbec nič počuť. Potom mi všetci môžu vyliezť na
hrb, – mumlal si svoju obľúbenú ako pomätený.

Keď už boli všetky peňaženky nažraté, mohla prísť na
rad klaňačka. Veľký potlesk si vyslúžila neznáma (najskôr
vďaka tým pekným kozám), ktorá zahrala mŕtvu ženu.
Vždy to bola nejaká dobrovoľníčka z predchádzajúceho
predstavenia. Hovoril som, že mi je povedomá.

V ten večer, uprostred aplauzu, ma Maxi chytil za ruku
a urobil krok dopredu. Nasledoval som ho. Urobil som
malý úklon a ako som zodvihol hlavu, pred očami sa mi
zjavila Maxiho tvár. Pootvoril som ústa v nemom úžase
a nechtiac som tak pozval jeho pery aj jazyk, jeho ostrý
jazyk do útrobov mojej tváre.

V hľadisku to už nezašumelo ako pri predstavení. Väčši-
na si zrejme myslela, že pridávame.

Prišlo mi na zvracanie. Sklopil som zrak a bez slova som
rýchlo zmizol v zákulisí.

•

Sedel som v šatni ako skamenený. Päste zaťaté, predy-
chával som hnev. Keď konečne dorazil, nedokázal som
sa ovládnuť.

– Kurva, Maxi, čo to do teba vošlo?! Čo ťa serie, ha?!
Fajn, tá hra je možno úbohá a my si nechávame platiť
za to, že ukážeme ľuďom predstierajúcim tolerantnosť
s vami, akí sú vnútri stále zadenbení. Ale to ťa ešte ne-
oprávňuje, aby si ma znemožňoval na verejnosti! Ani ja,
ani ty nie sme takí bohatí alebo slávni, aby nám takéto
niečo prešlo, chápeš to?! Ak nie, tak napíš do novin, že si
na chlapcov, ale mňa z toho vynechaj. Som tvoj kamoš,
ale nie som jeden z vás! Nie som buzna! Je ti to jasné,
chlapče? Kurva, tak povedz niečo!

Nič. Len stál vo dverách, v očiach náznak slzy. Vedel
som, že tou „buznou“ a tým „chlapče“ som ho zranil.
V tej chvíli mi to však bolo jedno.

– Keď tí v hľadisku nedokážu zakryť, akí v skutočnos-
ti sú, ma nemrzí ani trochu. Ale fakt, že aj ty celý čas

iba predstieraš, že si iný, z toho mi ide roztrhnúť srdce, – povedal.

Stál vo dverách, takže som musel prejsť popri ňom, ak som chcel odísť.

Sediac v električke snažil som sa usporiadať si v hlave myšlienky, ale márne. Poletovali ako snehové vločky za oknom. Rovnako prchavé a bezfarebné. Mal pravdu?

Keď sa mi nedarí na niečo prísť, sumarizujem: Maxiho celé krstné meno znelo Maximilián, čiže patril k tej nešťastnej generácii, ktorej rodičia sa vyžívali vo vyberaní čo najexotickejších mien pre svojich potomkov. Mal rád štavnatý steak, pivo, hokej a čierno-biele fotografie v novinách. Mal rád moju ženu. Bol slobodný. Nevieam, či mal priateľa. Neznášal stereotyp. Najmä ten v hlave nie.

Mal som ho celkom rád. Nič viac.

A nič viac som o ňom nevedel.

To dá rozum, že bol slobodný.

Vytočil som jeho číslo, až keď som vystúpil z električky. Hanbil som sa ospravedlňovať sa mu v prítomnosti cudzích ľudí.

– Človeče, prepáč. Neovládol som sa, – povedal som do telefónu. Na druhej strane krajina ticha. – V chladničke mám pár pív. Zober cestou domov nejaký dobrý film a zastav sa u nás. Potrebujeme vypnúť. Čo ty na to?

– Dnes už nie. Inokedy.

– Ako chceš. Tak sa stavím u teba ráno. Môžeme sa ísť prebehnúť na Kamzík. Z toho mäťového čaju začínaš priberať.

– Dobre.

Toto bol odo mňa hlúpy kompromis. Niekomu vynadať a potom ho pozvať na pivo. Udržovanie rovnováhy, keď

pevná pôda je len dvadsať centimetrov pod napnutým lanom. Ľudia ako Maxi však nemajú ani pôdu, ani lano.

– Kompromisy sú ako chľast. Nedáš si pozor a postupne ťa celého vyžerú zvnútra. Ráno vstaneš, pozrieš sa do zrkadla a nebudeš vôbec poznať toho na druhej strane, – hovorieval niekedy.

Keď som dorazil domov, namiesto piva som si uvaril horúcu čokoládu a zapálil jednu lacnú vanilkovú cigaretu. Opretý o sporák zvierajúc šálku, nohy prekřížené ako baba a mojich stošesťdesiat sedem centimetrov osvetlených mäkkým svetlom z ulice, všetko to vyzeralo oveľa viac teplošky ako môj kamarát z divadla. Vo vedľajšej izbe spala s prstom v puse moja žena a zdalo sa jej niečo pekné. Že sa po predstavení bozkávam s kolegom, to sa jej určite nesnívalo. Aspoň som v to dúfal.

Maxi býval dva bloky odo mňa v starom tehlovom dome bez výťahu. Ráno, stúpajúc na piate poschodie, som myslel, že umriem. Začal som prehodnocovať ten nápad s Kamzíkom. Zaklopal som na dvere. Bolo desať preč, snáď sa už zobudil.

Nič.

Zaklopal som ešte raz.

– Maxi, to som ja, Peter, – zavolať som.

Stále nič.

Začal som rozmýšľať, či vyvaliť dvere vlastným telom je aj v skutočnosti také jednoduché ako vo filmoch. Skôr ako by som prišiel k nejakému bolestivému záveru, všimol som si hasiaci prístroj v rohu chodby. Ešte stále sa nemuselo stať nič hrozné a ešte stále som nemusel rozbiť dvere človeku, ktorému som len pred dvanástimi hodinami rozbil naivné predstavy o mne samom.

Vôbec žiadna reakcia.

Čo už.

Šlo to ľahko. Až na to, že som pri tom zasnežil polovicu chodby.

V kuchyni nebol. Našiel som ho v obývačke. Ležal pod pohovkou, ústa otvorené ako pri hlasovej skúške. Okolo hlavy svätožiara z kaluže krvi.

Asi som odpadol.

Keď som sa prebral, ležal som na dlážke tri metre od Maxiho mŕtveho tela. V ruke stále zvieral zbraň, ktorá mierila na mňa. Na strope som si všimol zvyšky mozgu.

Znovu som zamdlel.

•

Neviem prečo, ale najprv som zavolať riaditeľovi divadla.

– Onemel? Nehovoril vždy, že chce ohluchnúť? – spýtal sa ma začudovane riaditeľ.

– Hovoril. Lenže on stratil reč.

– A na ako dlho?

– Vyzerá to, že navždy.

– To akože mám zrušiť zajtrajšie predstavenie?

– Môžeš zrušiť všetky, – doplnil som ho a pri tej predstave som pocítil obrovské uvoľnenie.

– Preskočilo ti?! No dobre, Peťko, vďaka za informáciu. Idem zavolať tomu simulantovi. Som zvedavý, ako mi to vysvetlí. Skôr ako zruším predstavenie, chcem od neho počuť nejakú skurvene dobrú výhovorku.

•

Keď prišli policajti, prvá vec, na ktorú sa ma pýtali, bola, či som nebohého poznal.

– Ani nie, – priznal som sa. – Vlastne vôbec.

Venované Mantasovi.

Veľmi dobre viem, že väčšina z vás žije naozaj uponáhľaný život a len málokedy máte dostatok času na prečítanie jedného dvojstranového príbehu až do konca. Preto hneď v úvode celkom otvorene prezradím, ako sa skončí nasledujúce rozprávanie: budem sedieť na okraji postele a žena zničí jeden obraz úderom o moju hlavu.

•

Aby som bol konkrétny, udrie ma štyrikrát. Pretože roztrhnúť plátno presne v strede a na prvý pokus je možné len vo filmoch. V tomto násilnom akte (teraz nemyslím na onú olejomalbu) nebude ani chlpy budúcej významnej dejinnej udalosti, ako to bolo vtedy, keď basák skupiny The Who náhodou rozmlátil svoj nástroj o nízky strop hudobného klubu. Tento akt (a momentálne mám na mysli aj onen obraz) bude bolestivým vyvrcholením štyroch životných právd, na ktoré mnohí, vrátane tých uponáhľaných, veľmi radi zabúdame. A budú v ňom i chlpy, aby som potešil aj zástupcov nechutných čitateľov.

Bola nedeľa ráno, práve som dojedal párky. K ústam som si prikladal posledný, keď vtom niekto zaklopal na dvere. Išiel som otvoriť. Vo dverách stál chlapec, ktorého som nikdy predtým nevidel. Pozdravil a podal mi čosi ploché, obdĺžnikové, zabalené v hnedom súkne, previazané špagátom. Tá vec bola zhruba meter široká a meter a pol vysoká. Mohlo to byť čokoľvek. Obrovský výhražný list alebo obrovská doska na krájanie. Proste niečo obrovské a hrozné. Mal som také tušenie vtedy.

Vy už asi šípate, že to bol obraz spomenutý v úvode. Ale ešte neviete, čo bolo na obraze namaľované. Ak si myslíte, že chlpy, tak ste na omyle.

– Kto to bol? – zavolala na mňa žena zo spálne.

– Iba poštár, – odvetil som.

– V nedeľu? – povedala žena začudovane. – A čo priniesol?

Čo priniesol? Prišla za mnou do chodby, takže som sa nestihol prvý prezvedieť, čo to vlastne chlapec priniesol. Doske by sa potešila, výhražný list by bol spoločný problém, ale ak to mal byť obraz s neznámym námetom, tak som v kýbli.

Bol to obraz. Bol to veľmi prešpekulovaný a zároveň výzývavý obraz. Nahý muž a nahá žena na ňom stáli otočení chrbtom k pozorovateľovi. Stáli pred zrkadlom a maliar ich maľoval trochu zo strany, takže zachytil aj ich nahotu spredu. Frontálnu nahotu, povedal by som. Žena stála za mužom, jej pravá ruka spočívala na jeho ramene, ľavou mu siahala niekam tam dole. Veď viete kam. Bola nižšia, a keďže stála za ním, v zrkadle jej boli

vidieť len oči a kútik úst. Mala veľmi pekné oči. A blond vlasy. Zadkom sa opierala o spodnú lištu rámu. Zdalo sa, že má pekný zadok. Z muža ostalo na plátne len pravé ucho, pravý prsník a ženina ruka na jeho prirodzení. A hoci mužský prsník nie je taký zmyselný ako ženský, rozhodne to bol akt. Bolo tam predsa kus zadku a žena mala blond vlasy.

– Panebože! Je nádherný! – vzdychla žena po tom, ako som rozbalil tú nečakanú poštu. – Je to vskutku originálne, prekvapil si ma. Ďakujem, drahý. A už sa vôbec nehnevám, že si stratil kľúče. To sa predsa stáva.

Moja žena, ktorá si farbila vlasy na blond, sa okamžite stotožnila s nahou na obraze a ja som nemusel nič vysvetľovať.

Obraz sme zavesili do haly, vrátil som sa k raňajkám. Párok bol už studený. No pripadal mi oveľa zmyselnejší ako tá sračka v hale na stene. Nuž som ho zjedol.

Prešiel týždeň, prešli dva. Na tretí sa žene obraz prestal páčiť a tvrdila mi, že keď ráno ide na toaletu, tá pobehlica na obraze sa na ňu usmieva. Že sa jej vysmieva a mňa zvádza. Ježiši!

– Môžeme ho zvesiť, ak chceš, – navrhol som.

– Ty mi neveríš!?

– Pravdaže ti verím. Len hovorím, že ho môžeme zvesiť, – zopakoval som. Ale nechcela ho dať dolu. Vraj sa páči hosťom. Jedno ráno, keď som sa zobudil na plný mechúr, prizrel som sa tomu obrazu. Chlap stále bez nálady počúval, ale žena sa naozaj potmehúdsky usmievala! A popoludní, keď som sa vrátil z práce, mala opäť ten vážny, vyzývavý výraz ako vždy. Možno som len prepracovaný, pomyslel som si.

Nasledujúce ráno som sa nahatej znovu lepšie prizrel. Opäť sa usmievala, mrcha jedna! Takže predsa. Som v riti.

V tomto príbehu mám silnú tendenciu prezradiť všetko vopred, nuž teraz učiním jedno rýchle úprimné priznanie: pred tromi mesiacmi som mal štyridsaťdňový nemanželský pomer s jednou nádhernou litovskou modelkou. V opojení vášne sa som raz vyjadril pred svojim priateľom maliarom, že by nás mohol oboch zvečniť. Na pamiatku. Bol to práve jeho ateliér, ktorý sme využívali ako hodinový hotel. Ďalej som sa tej myšlienke nevenoval a po čase som sa už nevenoval ani svojej milenke. Vrátil som sa k milujúcej manželke a teplým raňajkám.

Neskôr, v jedno nedeľné ráno ktosi zaklopal na dvere. Čo bolo ďalej, už viete. Ale aj napriek tomu sa nebojím povedať, že ničoho neľutujem. Ľutovať minulé, to je tá najzbytočnejšia činnosť, akej sa človek môže oddávať.

Istota

Viete, v momente, keď sa pre niečo rozhodnete, je nanajvýš hlúpe, aby ste neskôr začali o svojom zámere pochybovať. Lenže, keď je reč o manželstve, pochybnostiam sa nevyhnete. Miluje ma ešte? Čo ak ma moje deti nenávidia, iba ja to nevidím? Môže za to všetko nedeľná slepačia polievka, nepodarený mejkap? A mnohé iné. Niekedy sa pochybnosť premení v istotu a istota v nemilosrdnú pravdu, ktorá vás zrazí na kolena.

Viete, ja však musím poznať pravdu. Pocit neistoty ma dokáže paralyzovať oveľa viac ako pravda. Hoc ako krutá by bola.

Keď v nedeľu ktosi zaklopal na dvere, pocítila som ne-smierne vzrušenie v očakávaní, čo bude ďalej. Keď manžel otvorí neznámemu a po prvý raz vzhliadne na obraz so známym motívom. Malo to byť vyslobodenie. Z neis-toty.

Totiz už dlhšie som mala podozrenie, že ma manžel podvádza. Viete, často ani nepostrehol, ak som bola u kaderníčky, nepostrehol ma ani v noci v posteli a čoraz menej bol schopný nájsť si jeden deň v týždni, aby sa so mnou normálne pohádal. Síce ma ešte stále dokázal milo prekvapiť a občas mi cestou z práce priniesol kvety, aj keď sme nič neoslavovali. Alebo ma pozval do cukrár-ne. Lenže to všetko mohol byť len krycí manéver a on, naivný, sa nazdával, že mu to zožeriem! Človek si dnes nemôže byť ničím istý.

– Má niekoho, Rudo? Povedz mi to, lebo ak ho kryješ, prisahámbohu, že prídem k tebe a vypichnem ti oči štet-com, – išla som rovno na vec, keď som vytočila číslo man-želovho najlepšieho kamaráta.

– Nie, neblázni, istotne nie. Alebo, aspoň ja o tom nič neviem, – bránil sa ten šašo počmáraný.

Potom prišiel onen nápad s obrazom. Mala na ňom byť zobrazená nahá ženská, ktorá by sa manželovi určite páčila. Ako taká žena vyzerá, vedel Rudo a viem to aj ja. A v prípade, že môj muž mal s niekým pomer, skôr či neskôr sa prezradí. Preriekne sa, zľakne, možno všetko prizná aj sám.

– Prečo to robíš?

– Lebo si chcem byť istá.

Obraz sme umiestnili do haly. Prešiel týždeň, prešli dva. A potom sa tá mrcha začala usmievať. Bol to úsmev

zvodný alebo to bol výsmech? Začala som pochybovať o reálnosti svojho plánu. Začala som pochybovať o rea-lite vôbec.

Talent

– Vymýšľáš si.

– Vrael som ti, je to bohyňa, – zopakoval môj najlepší kamarát. Stáli sme pri okne v ateliéri a sledovali mladú ženu stojacu na zastávke trolejbusu linky č. 201. V ká-rovanej sukni po kolená, po kolená dokonalých nôh, v čiernom priliehavom svetri, ktorý zvyrazňoval krivky jej mladého tela, a plavými vlasmi v dievčenskom vrkoči jej patrila celá ulica, aj keď takmer prázdna v skorú ran-nú hodinu.

– Zatiaľ sa stretávame len v kaviarni pri čaji. Chcem ťa poprosiť, či mi môžeš na víkend požičať tento kvartál.

– Kúpiš obraz? – zažartoval som.

Môj otec hovorieval: talent nie je dôležitý, dôležitá je výdrž. Otec bol vojak a sníval o tom, že to dotiahne na generála. Roky slúžil na hranici. Mať výdrž v jeho poní-maní znamenalo ani na sekundu nezaspáť a zastreliť kaž-dého skurvysyna, ktorý by chcel preklnúť na rakúsku stranu. Brániť republiku. Brániť systém. Vydržať.

Na maľovanie som sa dal zo strachu, že sa zo mňa sta-ne rovnaké zviera, ako je otec. A tak trochu aj s vidinou života plného chľastu, krásnych žien a tučných prachov za moje obrazy. K profesionálnemu pitiu som sa dostal pomerne rýchlo. Krásne ženy a vrecia peňazí mali prísť neskôr. Len vydržať.

Táto žena rozhodne krásna bola.

Každé ráno som ju spamäti skicoval. Kolená dokonalých nôh, v čiernom priliehavom svetri. Alebo bez svetra a bez sukne, posadená v kresle, úplne otvorená, otvorená diskusii o akte. V sobotu večer som zašiel na držkovú do staničnej, zatiaľ čo si to tí dvaja rozdávali u mňa na podlahe. Nemal som tam posteľ. Bol to predsa ateliér. Mal som tam webkameru.

Takže často som vymenil držkovú v staničnej za long black v internetovej kaviarni.

Trvalo to asi mesiac. Dosť na to, aby som tej malej úplne prepadol.

Keď už bolo po všetkom a v ateliéri som ostal opäť sám, zavítala ku mne kamarátova stará. Či vraj niekoho má. Chvíľu som to zapieral a potom som dostal ten nápad s obrazom. Hej, viem, vyzerá to z mojej strany ako podraz. Ale to ešte neznamená, že som ich oboch prestal mať rád. Navyše, potreboval som dobrý námet na maľovanie. Umením sa dá ospravedlniť všetko.

– Ty počúvaj, krpec. Dám na teba. Ale mi povedz, ak ti je môj muž kamarát, prečo to robíš? – opýtala sa ma jeho žena.

– Mám ťa rád. Vždy som ťa mal rád.

Zabralo to. Nemala mi za obraz čím zaplatiť. Urobil som jej návrh.

Keď sme boli vyrovnaní, začal som rozmýšľať, že posteľ v ateliéri by nemusel byť vôbec zlý nápad.

Krása

Ach, toto je vážne šialené. Sedím tu už tretí večer po sebe, do kávy si hádzem tony cukru a čakám, že príde.

Bože, ja som fakt krava.

Sedela som v kaviarni U Tichého a z posledných síl som sa lutovala, že hoci som pekná baba, Krista, nikto so mnou nechce žiť!?

– Mám ťa rád, Nijole, ale rodina je pre mňa prvoradá, – vysvetľoval mi, no neverila som mu ani slovo. Bol celý posratý, že príde o ten komfort domova a povesť ani neviem koho. Pritom bol do mňa stále zaľúbený. Nechápa-la som to, nikdy som to nechápala. Ľudí, ktorí sa boja milovať. V takých situáciách som väčšinou povedala:

– Vyfajči mi.

Bola to somarina, jasné, lebo žene predsa nemožno vyfajčiť. Ale malo to zaručený efekt. Ten, ktorému som to povedala, mal zrazu pocit, že je to vlastne on, komu sa nedostáva, po čom túži.

– Mám ťa rád, Nijole, – zopakoval a definitívne odišiel z môjho života. Ani ma nepobozkal na rozlúčku.

V miestnosti bolo na stenách niekoľko zrkadiel. Mohla som pozorovať všetkých naokolo a nepohnúť pritom hlavou. Ale pozorovala som seba. Špúlila som pery, ako ma to učili, keď som začínala s modelingom. Nahodila som tvár tajomnej. Za tým zvodnú a vzápätí šialene vášnivú (veľké ústa, ruky hore, prsia k sebe).

Náhle som dostala depku. Krása je bezcenná, ak sa k obdivu nepridá cit.

– Ďakujeme, slečna! A pridte znovu, zajtra by nám mali priniesť ešte jedno veľké zrkadlo, – povedal čašník, keď som platila. Vyfajči mi, chcela som okamžite vyplúť. Ale prehltila som to. Bol celkom milý. Všetci čašníci sú milí, aj keď väčšinou smrteľne trápni.

Ako som míňala dom s ateliérom, hlavou sa mi pre-

mietlo tých pár spoločných nocí. Zastala som pri vchode. Stisla zvonček.

– To som ja, Nijole, – odpovedala som na otázku, kto je.

– My sa poznáme?

– V tvojom byte je približne šesťdesiat skíc, na ktorých som ja, – povedala som a následne ostalo ticho asi na desať sekúnd.

– Pod' hore, – povedal zvonček nakoniec.

Ten chlap bol čudný, predstavovala som si ho úplne inak. – Moje meno je Rodolfo, – povedal, ale vyzeral skôr na obyčajného Ruda. Bol nízky, mal fúzíky a pripadal mi ako policajt, nie umelec. Asi kvôli môjmu profesionálnemu menu si myslel, že som z Litvy. To ma rozveselilo. Chcela som mu vysvetliť, že som sa zastavila z čisto sentimentálnych dôvodov. Ešte skôr som si však všimla obraz, na ktorom práve pracoval.

Bol to veľmi prešpekulovaný a zároveň vyzývavý obraz. Nahý muž a nahá žena na ňom stáli otočení chrbtom k pozorovateľovi. Tá žena som bola ja, ten muž ešte pred mesiacom ležal na tejto podlahe a kričal slasťou. Potom mi fúzkaty prezradil, pre koho ten obraz maľuje.

– Namaľuj aj pre mňa jeden, – požiadala som ho.

– Hm. Neviem, nemám teraz veľmi čas. A keďže som dobrý, som aj drahý. Máš peniaze?

– Si úplné hovno. Namaľuj aj mne jeden, – nedala som sa.

Potom mi povedal o webkamere. Neverila som mu. Pustil mi, čo nahral. Bolo to celkom dobré. Čistá amatérčina, ale bola tam všetka tá vášeň.

Urobili sme dohodu.

Neviem, kde sa vzala, ale v ateliéri už mal normálnu

postel'. Bol celkom milý, ten Rodolfo. Hoci vtedy na podlahe to mávalo svoje surové čaro.

Na obraze, ktorý namaľoval pre mňa, som sa potmeľúdsky usmievala a jemu pridala na hrud' chumáč čierneho ochlpenia. Páčil sa mi viac, tento druhý obraz. Vlastne bol krásny, v každom ťahu štetcom bolo vidieť množstvo citu. Prestala som sa cítiť ako krava.

Sladký koniec

Záver celého príbehu sa odohral približne nasledovne. Niekomu z tých dvoch (alebo štyroch?) sa videl ako ohromný nápad takmer každú noc nepozorovane vniknúť do domu a vymeniť vážny akt za akt s úsmevom. Potom, dopoludnia, keď muž aj žena boli v práci, vrátiť sa a zavesiť na stenu obraz, ktorý priniesol poštar.

Ešte skôr ako by obaja manželia stihli zatelefonovať do redakcie nejakého bulvárneho denníka či na psychiatriu, natrafila žena na fotografiu Nijole v jednom módnom plátku pohodenom na stole u kaderníka. Nečakala ďalej na melír, zobrala časopis a šla ihneď domov.

– Všetko viem, – šplechla manželovi do tváre, aj keď to znelo trochu rezignovane. Uvedomila si, že vlastne nevie nič. Len to, že Rudo namaľoval reálneho človeka. Časopis zabudla v aute.

Manžel urobil tico.

– Tak aspoň povedz, že to ľutuješ!! – vyzvala ho už značne zvýšeným hlasom.

A keďže muž sa vždy riadil svojimi zásadami, povedal len:

– Nič neľutujem.

Žena chvíľu prijímala informáciu a potom zrýchleným krokom odkráčala do haly. Zvesila obraz zo steny a rozmlátila ho mužovi o hlavu.

Keďže bola sobota, za obeť mužových zásad padol vážny akt. Ten s úsmevom predala Nijole o desať rokov neskôr za osemdesiat tisíc švajčiarskych frankov nejakému Rusovi žijúcemu v Londýne. Čo bolo súčasne dôkazom o pravdivosti výroku, v ktorom sa hovorí niečo o dôležitosti výdrže. Keď sa nájde niekto, kto človeka potiahne, dotyčný je potom schopný mimoriadnych výkonov. A to bol prípad maliara Ruda, ktorého potiahla Nijole. Vlastne, pretiahla, ak mám byť presný. Hoci Rodolfo si dodnes myslí niečo iné.

Aj keď žena len vďaka čakaniu na melír našla pravdu a z pochybností sa stala istota, bolo jej to úplne nanič. Manžel ju onedlho, po dňoch váhania a niekoľkých posledných teplých raňajkách, požiadala o rozvod. Žena si tak uvedomila, že nájsť pravdu nemusí vždy znamenať nájsť šťastie.

Myslím, že Nijole skončila s kariérou modelky a rozhodla sa pre rodinu. Ale nie som si tým úplne istý. Mimočodom, Nijole je naozaj litovské meno. To len aby ste muža nemali za úplného idiota.

Maliar Rudo sa stal vďaka aktu chlpatého muža a usmiatej ženy pomerne známym a rešpektovaným umelcom, čo ocenil najmä jeho otec, ktorého Rudo dovtedy vydieral pohraničiarskou minulosťou a okrádal ho o dôchodok.

Niekoľko by mohol namietat, že v rozprávaní nie je žiadna zmienka o láske. Lebo v každom dobrom príbehu by sa láska mala objaviť. No myslím si, že sa mýlia, oní

namietajú. A v prípade, že predsa len majú pravdu, prvá veta tohto odseku ich usvedčuje z nepozornosti.

Ostatné fakty zostávajú zahalené v hmle. Alebo v tme. Vyberte si. Nie je mi známe, že by príbeh bol hodnoverným dôkazom o platnosti aspoň jedného pravidla, ktorými sa aktéri príbehu riadili. Dokonca ani len netuším, kto bol rozprávačom tejto historiky, a je celkom možné, že rozprávač nemá ani za mak talentu. Ale, ako bolo povedané, dôležitá je výdrž.

Taktiež ľutujem, ak ľutujete čas, ktorý ste venovali toľto príbehu. Toto už je naozaj koniec.

Moment. Koniec?

A sladký?

Ach, veď je to jedno.

Obsah

Espresso

Dieťa šťasteny	6
Slová hromadného ničenia	9
Extrémisti	14

Macchiato

Hotel Na druhej strane	22
Prípud Godor	31
Šútin' alebo Deň ako každý iný	39

Long black

Keď vám raz akváriové rybičky prehovorí do duše	48
Maxi Kamensky stratil reč a ja neviem prečo	59
C'est tout un, honey	70

